

P. Gál Judit

HALÁLOSZTÓK 2

§

ÖRDÖGÖK
ÜGYVÉDEI

Szöveg copyright © P. Gál Judit

Fotók copyright © Pintér Márta,
Bánkúti Sándor, P. Gál Judit, Reviczki Zsolt, Mudra László,
Kántor Katalin, Teknős Gábor, Vadnai Szabolcs, MTI, ns.hu

Borítófotó: Pintér Márta
Borítóterv: Bajnok Zsolt
A borítón dr. Bárándy György látható

Minden jog fenntartva.
Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani,
információs rendszerben tárolni vagy sugározni
bármely formában vagy módon a kiadóval történt
előzetes megállapodás nélkül, tilos továbbá terjeszteni
másféle összefűzésben, borítással és tördelésben,
mint amely formában kiadásra került.

Kiadja a BABUSZ Bt.
Telefon: +36 20/979-1212
E-mail: judit.p.gal@gmail.com
www.ordogokugyvedei.hu

Szerkesztő: Bajnok Zsolt
Felelős kiadó: a bt. ügyvezetője
A kiadványt Gigor Csaba tervezte
Korrektor: Friedrich Zoltán

Készült az Aduprint Kft.-ben
Felelős vezető: Tóth Zoltán

ISBN 978-963-12-3451-0

Ajánlom e könyvet Bárándy György emlékének.

P. Gál Judit

TARTALOM

Előszó	6
Anyagyilkosnak bélyegezve – Mit élt át Balla Irma fia?	8
Engel Zoltán – Rendőrgyilkos tolószékben	36
Bonnie és Clyde – Varga Sándor története	64
Bonnie és Clyde – Emese története	92
Szerető a tárnoki betonsírban	118
Bárándy György – az igazságnak szentelt élet	136
Az Emília utcai kettős gyilkosság – László két élete	158
Bereczki Sándor – Kettős kivégzés Romonyán	184
A bűn feneketlen kútja – A bőnyi kettős gyilkosság	198
Gyulai Gusztáv: Megszállt a gonosz	216
Kivégzés filmszalagon – A trafikgyilkosság	242

ELŐSZÓ

Egy hagyományos krimi akkor kezdődik, amikor eldörren egy lövés, és akkor végződik, amikor kattan a bilincs. Eddig tart a regény, ami ez előtt és után történik, az már az élet.

És P. Gál Juditot ez érdekli. Nemcsak a bűn és bűnhődés pillanatai, hanem az okok és következmények is, és azon is túl: az emberi sorsok. Harag vagy részrehajlás nélkül számol be az elmúlt évek legszörnyűbb gyilkosságairól, mint egy nyomozó, olyan alaposan tárja fel a történeteket.

A könyv nemcsak azért különleges, mert a szerzőnek megszólalnak azok a gyilkosok is, akik korábban senkinek, hanem azért is, mert interjúalanyai meg is nyílnak előtte – előttünk. Akkor is, ha hazudnak. Az interjú ugyanis – ha kellő hozzáértéssel és érzékenységgel művelik – leleplező műfaj. P. Gál Judit ezt pontosan tudja, ezért soha nem akar ítélni a bűnösök felett, hagyja, hogy ezt mi tegyük meg.

A sorozatgyilkosságért elítélt Bonnie és Clyde, a golfbajnok feleségét álmában megölő Gyulai Gusztáv, a rendőrgyilkos Engel Zoltán vagy a trafikoslányt kivégző B. Péter ügye az egész országot lázban tartotta, a hírek, riportok azonban csak a tényekről és a fejleményekről tudósítottak.

A Halálosztók 2 szerzője bejutott hozzájuk a börtönbe, beszélt az ügyvédekkel, a gyilkosságokat nyomozó rendőrökkel, a gyilkosok és az áldozatok rokonaival, hogy megismerje a halálosztók előéletét, bukásuk körülményeit, és megtudja, hogyan élnek együtt a gyilkosság terhével. Két formabontó fejezet színesíti a könyvet. Az egyik a huszadik század legismertebb magyar ügyvédjének, Bárándy Györgynek állít emléket, a másikban Balla Irma ártatlanul elítélt fia beszél az életét romba döntő időszakról.

Sokan abban a hitbe ringatjuk magunkat, hogy hasonló borzalmak velünk nem fordulhatnak elő. Hogy nincs közünk a gyilkosokhoz, mert nem közülünk valók. P. Gál Judit könyve eloszlatja ezt az illúziót. Kiderül belőle, hogy a gyilkosokat szerelem, számítás, megnyomorított gyerekkor, becsvágy vagy a csüggesztő kilátástalanság vezérli. Életre kelnek a bűnügyi hírek két-dimenziós figurái, és kiderül, hogy a halálosztók valójában közülünk valók.

Bárdos András

*„...el sem hittem, ami történik velem. Mintha egy
filmet néztem volna. Hallottam, hogy azt mondja
a bíró, hogy »bűnös«, de ez teljesen hihetetlen volt
az alapján, aminek a tárgyalás alatt végig tanúja
voltam.”*

Schönstein Sándor, Balla Irma fia

ANYAGYILKOSNAK BÉLYEGEZVE – MIT ÉLT ÁT BALLA IRMA FIA?

Balla Irma volt debreceni, fideszes önkormányzati képviselőt brutális körülmények között, a lakásában gyilkolták meg 2007. április 7-én, húsvétkor. Az asszony agyonkínzott holttestét másnap a fia, Schönstein Sándor

*Balla Irmát 15-20 percen át
kínozta halálra a gyilkosa*

találta meg, aki azonnal hívta a rendőrséget. Egy évvel később a Hajdú Bihar Megyei Rendőr-főkapitányság kommandósok bevetésével vette őrizetbe az egyetemista fiatalembert, aki ezután két évet töltött ártatlanul édesanyja meggyilkolásának vádjával előzetes letartóztatásban. Az első fokon eljáró Hajdú-Bihar Megyei Bíróság Schönstein Sándort – különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés miatt – tizenkét év, fegyházban letöltendő szabadságvesztésre ítélte. A másodfokon eljáró Debreceni Ítéltábla új eljárást rendelt el, amelyben – hat és fél évvel a gyilkosság után – jogerős felmentő íté-

let született. Schönstein Sándor a mai napig úgy érzi, hiába mentette fel a bíróság, hiába van új gyanúsítottja az ügynek, ha valaki felismeri az utcán, nagy eséllyel az anyagyilkost látja benne.

A 2006. október elseji önkormányzati választásokon, a debreceni 4. számú egyéni választókerületben a Fidesz jelöltjére, Balla Irmára a választók 63 százaléka szavazott. Az egykori pedagógus mindössze fél évig dolgozhatott képviselőként Debrecenben. Ez a közel hat hónap mégis mély nyomokat hagyott a körülötte vagy vele dolgozó emberekben. Maximalista volt, mondják róla, akik ismerték. A környezetétől, a családjától és önmagától is a maximumot várta minden helyzetben. Soha nem tért ki a konfliktusok elől, ha valamiben hitt, körömszakadtáig érvelt a véleménye mellett. Nem véletlen, hogy a gyilkosságot követően – részben a konfliktusairól szóló vallomások miatt – legalább nyolc különböző verzió született a lehetséges tettes személyéről. Közvetlenül a képviselőnő megölése után azonban a debreceni rendőrök hamar elvetették, hogy Balla Irma fián kívül bárkinek is köze lehet a gyilkossághoz. Meggyőződésükké vált, hogy csak Schönstein Sándor lehet a gyilkos, aki egy nehéz tárggyal elsöprő erővel sújtott le huszzonegyszer saját anyjára. A legalább 15-20 percig tartó brutális kínzás végén pedig szétzúzta az asszony gégéjét.

Mindaz, amin Balla Irma fia az eljárás hat és fél éve alatt keresztülment, egyedülálló a magyar kriminalisztika történetében. A Magyar György ügyvéd által vezetett iroda tulajdonképp maga is nyomozott az ügyben, amikor bírói szakban rámutattak, hogy az a D. Lajos lehet az elkövető, aki két évvel az asszony halála után beismerő vallomást tett a gyilkosságról, majd visszavonta azt. Az elkövetés eszközeként felmutatták az építkezésen talált pajszer, amiről később a szakértők is úgy nyilatkoztak, hogy valóban az okozhatta Balla Irma halálát. Általános volt a döbbenet a tanácsteremben, amikor mindennek ellenére az ügyben eljáró bírói tanács 2010. május 11-én első fokon nem mentette fel a vádak alól, hanem tizenkét év fegyházra ítélte Schönstein Sándort. Két és fél évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy az új elsőfokú eljárásban kimondják: a gyilkosság feltételezett időpontjának jelentős szakaszára „egyértelmű, megdönthetetlen alibije van” a férfinak, aki nem véletlenül tagadta következetesen az egész eljárás alatt a gyilkosságot. 2013. szeptember 12-én, hat és fél évvel az asszony brutális megölése után bizonyítottság hiányában jogerősen is minden vádpont alól felmentették Balla Irma fiát.

Magyar György irodájában ülünk. Az ügyvéd ma már a magyar állam ellen indított húszmillió forintos kártérítési perben képviseli Schönstein

Sándort. Már a beszélgetés elején egyeztettük, hogy napokon belül a fiatal-emberrel is készíték interjút.

– *Mikor hallott először a Balla Irma-gyilkosságról?* – kérdezem.

– Rögtön azután, hogy megölték Balla Irmát. Egy év múlva kapcsolódtam az ügybe, amikor a rendőrök őrizetbe vették a fiút. Épp Nyíregyházán tárgyaltam, csöngött a telefon, Sándor húga, Vanda hívott. Azt mondta, hogy a testvérét, Sándorkát az édesanyjuk megölésével gyanúsítva vitték el a rendőrök. Nagyon rossz lelkiállapotban volt.

– *Rögtön vállalta az ügyet?*

– Egy nagyon jó ügyvéd barátom felesége hívott Vanda előtt. Ő ajánlott engem, és adta meg a számomat. Találkoztam Vandával, aki elmondta, amit tudott. Ezután Debrecenbe mentem, ahol beszéltem a bünygyi osztály vezetőjével. Megkérdeztem tőle: mire alapozza a hatóság a gyanúsítást? Soha nem felejttem el. Azt mondta nekem erre: „mert Sándor túl nyugodt”. Túl nyugodt! – meséli az ügyvéd, nem kis éllel a hangjában. – Ebből arra következtettem, hogy az ő nyomozószeműkben csak bűnös lehet az az ember, aki nyugodtnak tűnik egy gyilkosság után. És a gyerek valóban nyugodtnak tűnhetett, mert neki ilyen a karaktere. Azóta már ismerjük a pszichológiai vizsgálatokat. Ő olyan ember, akinek a hátán fát lehet vágni, akkor sem ordít. Valóban, ezzel a nyugodt, visszafogott, érzelmentesnek tűnő viselkedéssel lehetett akár gyanús is. A bűnösség megállapításához azonban nem be nyomások, hanem minden kétséget kizáró bizonyítékok kellenek. Ilyenek nem szóltak Sándor ellen. A nyomozati szakban, amikor bekapcsolódtam az ügybe, láttam különféle szakértői véleményeket, tanúvallomásokat, és Sanyi vallomását is. Ezekből arra következtettem, hogy ez a gyerek nem lehet elkövető, mert egy: semmiféle motivációja nem volt a gyilkosságra. Kettő: biztos alibije van.

– *A per során érzékelhető volt, hogy különös fontosságot tulajdonít Balla Irma eltűnt mobiltelefonjának.*

– Nekem már a nyomozati szakban is szemet szúrt ez a telefon. A készü lék – megítélésem szerint – a legfontosabb szála a Sanyi elleni tarthatatlan vádnak. Ugyanis a mobiltelefon része volt az áldozat életének. Ezt soha el nem hagyta, le nem tette, el nem vesztette. Egy fideszes szalagon hordta a nyakában. Aznap, amikor 2007. április 6-án, nagypénteken Sándor hazautazott vonattal, hívta az édesanyját, hogy közeledik az állomáshoz. Balla

*„Azt kiabáltam, hogy miért nem lőtök fejbe,
köcsögök...?!“*

*Én egy történyt meg akartam hagyni
magamnak. De annyira szét volt csapva az agyam,
hogy nem számoltam, hányat lövök...”*

Engel Zoltán

A gyilkosság, amelyért Engel Zoltánt életfogytiglani börtönre ítélték, jobban bevésődött a tudatomba, mint bármely más emberölési ügy a húsz év alatt, amióta bűnügyekről írok. Borsos József rendőr századost, akit lelőtt, évek óta ismertem. Nem voltunk barátok, de tudósítóként többször láttam akció közben. Amikor 2003. május 13-án meghallottam, hogy Pesthidegkúton tűzharcba keveredett egy tetten ért bűnözővel, és meghalt, akaratlanul is magam előtt láttam, hogy mi történhetett.

A 2002-es móri vérengzés után az ORFK több ismert erőszakos bűnözőt górcső alá vett. Engel Zoltánról azt feltételezték: ha tippet kap egy rablásra, bármi áron megszerzi, amit akar. 2003. május 13-án a Nemzetbiztonság Szakszolgálatára lehallgatta a szökésben lévő férfi telefonját.

– Akkor én most elindulok Hidegkútra, és kirámolom a Tabányiékat – mondta 5 óra 38 perckor Engel, miközben a világhírű harmonikaművész, Tabányi Mihály házából néhány méterre várakozott. Egy órával később érkeztek a rendőrök a helyszínre. Heten a területet zárták körbe, ketten – Borsos József és társa, K. Zsuzsanna – hátulról közelítették meg a kertes házat. Épp át akartak mászni a kerítésen, amikor megzavarták az egyik fészerben bujkáló Engel Zoltánt. Borsos József – mint a helyszínen lévő rendőrök később elmondták – megadásra szólította fel a férfit. Engel azonban váratlanul kitört a fészerből, és többször rálőtt a nyomozóra. A századosnak még maradt annyi ereje, hogy viszonozza a tüzet. Engel Zoltánt életveszélyes sérülésekkel szállították kórházba, deréktól lefelé megbénult. A 39 éves Borsos József a helyszínen életét vesztette. A századost Lamperth Mónika akkori

belügyminiszter még aznap hősi halottá nyilvánította, és posztumusz alezredessé léptette elő.

MIÉRT NEM VOLT GOLYÓÁLLÓ MELLÉNY A RENDŐRÖKÖN?

(MTI, 2003. május 19.)

A Nemzetbiztonsági Szakszolgálat lehallgatta a többszörösen körözött Engel Zoltánnak és bűntársának keddi telefonbeszélgetését, amelyet az előtt a betörés előtt folytattak, amelyet megíúsított a rendőrség. Ebben az akcióban kapott halálos sebet Borsos József rendőr százados.

A halálos tűzpárbaj előtt rögzített telefonbeszélgetésről készült hangfelvételt hétfő este a Magyar Televízió a Híradóban, valamint a Kétfény című műsorában mutatta be. Turi András, a Központi Ügyészség Nyomozó Hivatalának (KÜNYH) osztályvezető ügyésze a műsorban elhangzottakat megerősítve elmondta: azért hozták nyilvánosságra a felvételt, amely államtitok volt, hogy alátámasszák, sürgős beavatkozásra volt szükség.

– A hangfelvétellel egyértelművé vált, hogy azonnali beavatkozást igényel az ügy, és nagyon rövid idő állt rendelkezésre ahhoz, hogy a rendőrök megakadályozzák a kertben lévő Engel Zoltánt abban, hogy bemenjen a házba, és ott bűncselekményt kövessen el – tette hozzá az ügyész...

– A közzététellel hangsúlyozni kívántuk: semminemű, percnyi késedelemre nem volt lehetőség, ezért fölösleges páncélmellényről vagy beavatkozó egységről beszélni – fogalmazott Turi András. Elmondta: 5.38-kor rögzítették a beszélgetést Engel Zoltán és társa között. Erről 5.45-kor szerzett tudomást a Szervezett Bűnözés Elleni Igazgatóság illetékes parancsnoka, így az azonnali beavatkozás szükségessége nem tette lehetővé, hogy a rendőrök védőeszközt vegyenek magukhoz.

A teljes bűnügyi újságírói pályám alatt az az elv vezérelt, hogy ismeretlenül senkiről nem alkothatok véleményt. Csak úgy ülhetek le az interjúalannyal szemben, ha teljesen objektív tudok maradni. Rákérdezek mindenre, ami

az olvasót érdekelheti. Bármilyen hangzik is el a beszélgetés közben, kívül tudok maradni, nem kerülhetek az érzelmeim hatása alá. Így amikor több mint tizenegy évvel a gyilkosság után a sopronkőhidai börtönben Engel Zoltánnal szemben ültem, nem az általam ismert Borsos Józsi gyilkosát láttam benne. Egy embert láttam magam előtt, akinek a sorsa érdekelt, az út, amely a gyilkossáig vezetett, és mindaz, ami azóta történt.

Engel Zoltán egy kerekesszekben ült a börtön kihallgatóhelyiségében, egyik lábát megemelte, és keresztben ráhelyezte a másikra. Egyenesen a szemembe nézett, amikor a gyerekkoráról kezdtem faggatni. Kiderült, édesanyja háztartásbeli volt, miután az édesapja számára sarkalatos kérdés volt az ő és nála öt évvel fiatalabb öccse nevelése. Amikor kisiskolásként nehézségei támadtak a tanulásban – több hármas, négyes is becsúszott –, külön korrepetitort fogadott a család. Mint mondta, mindig öntörvényű ember volt, de bármilyen jegyet vitt haza, bármilyen gyerekcsíny követett el, szüleitől csak feltétel nélküli elfogadást, szeretetet kapott. Mindig az ő érzelmeivel azonosultak, folyamatosan lesték gondolatait.

– Mikor került életében először valamilyen bűnnel kapcsolatba? – kérdeztem.

– Általánosban, nyolcadikban. A gyakorlati órán egy Simson motort kellett szerelgetni. Mondta a tanár, hogy „javítsátok meg, de ne menjetek sehova vele!” Az iskola a Telepi utcában volt, a IX. kerületben, mi meg szépen megjavítottuk a motort, és elmentünk a Kun Béla térre, a Ludovikához körözní vele. A gyakorlati óra negyvenöt perc volt, két perc alatt kiértünk a Kun Béla térre, és ott játszottunk négyen-öten a motorral. Persze dühöngött a Ganzler nevű csávó, a tanár, de ez különösebben nem hatott meg minket. Egy motor arra való, hogy menjünk vele. Akkor meg megyünk vele. Egy pillanatig sem éreztünk erkölcsi gátat azért, mert azt mondta a tanár, hogy nem használhatjuk.

– Mi volt az első olyan ügye, amelyből rendőrségi eljárás lett?

– Egyszer csak elegendő lett abból, hogy be vagyok szorítva a kommunista rendszerbe. Nem mehetek külföldre, miközben nagyon vágyom rá. Az első bűncselekményem is tiltott határátlépési kísérlet volt húszévesen.

– Hogy akarta átlépni a határt?

– Először eszement módon, át mindenre. De mondták, hogy félméteres betonsorompókon nem tudok áttörni egy Volkswagen Bogárral. Szereztem

egy más nevére szóló útlevelet, hozzá jugoszláv tranzitvízumot. Megpróbáltam annak kiadni magamat, akié az útlevél volt. Kitaláltam mellé egy hihető történetet arról, hogy egy bulgáriai vitorlásversenyre akarok kimenni a magyaroknak szurkolni. Valószínűleg rossz időpontot választottam az utazásra. Hétfőn mentem, alig voltak a vonaton. A határőröknek ott, Kelebiánál volt idejük alaposan átböngészni az útlevelet. Egyből kiszúrták, hogy nem az én fotóm van benne.

– *Félt?*

– Nem, pedig rögtön őrizetbe vettek. Egy évre ítélték jogerősen. Kedvezményrel szabadulhattam volna kilenc hónap után, de nem voltam jó gyerek a sitten – mosolyog némi büszkeséggel. – Nem szereztem jutalmat, nem puncsoltam senkivel. Leültem végig az egy évet.

– *Egy év börtön után, azt gondolom, két véglet felé indulhat el az ember. Az egyik, hogy felszámol mindent az életében, ami bármilyen bűncselekményhez vinné, a másik az, hogy nem fordul vissza, a bűnözői létben látja az egyetlen módját az életben maradásának...*

– Felszámolásról nem volt szó. Viszont az én tudatomban a tiltott határátlépés nem volt bűncselekmény. Miért nem mehetek én oda, ahová akarok? Úgy fogtam fel, hogy nem sikerült, és kész. Nem éreztem büntudatot, amiért beleütköztem a magyar törvényekbe, mert az én törvényeimbe nem ütközött az, amit tettem.

– *Később az sem ütközött a saját törvényeibe, hogy bemegy másvalakinek az otthonába, és onnan elvisz értékeket...*

– Ez necces... Igen, ha hozzám bejönnének, ha az aranyaimat vagy a kedvenc cuccaimat elvinnék, tök dühös lennék. Hogy egyáltalán bejönnék az intim szférámba... De egoista módon én mindig úgy gondolkodtam a betörésekről, hogy azt az aranyat vagy pénzt, amit elviszek, mindig lehet pótolni.

– *Volt, hogy megverték a börtönben? Persze nem a börtönőrökre gondolok.*

– Verekednem kellett.

– *De aztán tisztelték?*

– A tisztelet... – sóhajt. – Itt bent most talán a nyomorékságomnak meg a cselekménynek köszönhető. Miközben én nem azért mentem, hogy megöljem azt az embert... De nem fogok senkinek magyarázkodni, hogy figyelj már ide, szét volt csapva az agyam két gramm cuccal, csak azért öltem meg a rendőrt. Amfetamint vettem volna, de a díler felütötte ketaminnal, ezt az

Engel Zoltán állítja, szülei nagyon szerették, szinte lesték a gondolatait

*„Örüljön neki, hogy így alakult...
Elvileg valahol a homlokán bement a golyó, kijött
hátról a füle mögött, kicsavarta a szemgolyóját, és
elvesztette az egyik szemére a látását. Szóval agyat
nem ért a lövés, semmit az égvilágon.”*

Varga Sándor – Clyde

Az első fegyveres rablásánál – még Romániában – belépett a zálogházba, és minden előzmény nélkül, egy méterről szemén lőtte az ott dolgozó fiatal eladólányt. A négy meggyilkolt áldozata közül hármat percekig az előre megásott sírjuk mellett vallatott, majd, miközben sírva könnyörögtek az életükért, egyik pillanatról a másikra kíméletlenül fejbe lőtte őket – a jogerős ítélet szerint. Ő Varga Sándor, vagy ahogy önmagát nevezi: Clyde, akiről rendőrök és jogászok egész sora állítja, hogy minden idők legkegyetlenebb gyilkosa. Valószínűleg soha nem hitte, hogy ha elfogják, élete szerelme, akit a hírhedt amerikai sorozatgyilkos pár lány tagja után csak Bonnie-nak szólított, rögtön mindent beismer a rendőröknek.

Varga Sándor 1981. július 3-án egy román anya és magyar apa első gyermekeként látta meg a napvilágot. Később még három húga született. Szavai szerint gyerekként rengeteget segített otthon a napi munkák elvégzésében, ugyanakkor gyakorta látta, hogy apját csupán magyar volta miatt rendszeresen vegzálták a kommunista hatalomnak dolgozó rendőrök. Varga asztalosnak tanult egy szakmunkásképzőben, majd 2003-ban végleg Magyarországra jött. 2006-ban két ikerfia született egy nála tíz évvel idősebb asszonytól. Néhány hónaposak voltak a gyerekek, amikor 2006. augusztus 17-én megismerte az akkor csak 19 éves T. Emesét, aki ebben az időben műkörmösként dolgozott. Az ismeretségből hamar mindent elszöprő szerelem lett. Előbb lakást béreltek együtt, majd a lány szüleihez költöztek. A szülők dunaharaszti házából azonban el kellett költöznie Varga Sándornak, mert az anya megelégtelte, hogy Emesét rendszeresen veri.

A lány ekkor úgy döntött, hogy – hiába akarja őt védeni az édesanyja – Sándorral tart.

Varga Sándor és T. Emese 2007-ben kezdte azt tervezni, hogy fegyveres rablásokból fog megélni. És sorra jöttek is a rablások – előbb Romániában, majd Magyarországon. 2007. augusztus 5-én egy pénzváltót támadtak meg Brassóban. A zsákmány 48 300 lej (kb. 2 millió 900 ezer forint) volt. 2007. december 17-én Vajdahunyadon megtörtént az a zálogházrablás, amely már előrevetítette a négy ember életét kioltó gyilkosság sorozatot. A biztonsági kamera felvételének tanúsága szerint miután belépett az üzletbe, Varga Sándor egy szó nélkül egymás után kétszer lőtte fejbe a zálogház fiatal eladó-nőjét. T. Emese ott állt a férfi mellett, ahogy később is minden, az emberi ész által felfoghatatlan bűncselekménynél.

– Sokkolt, amikor Sándor gondolkodás nélkül szemén lőtte a korombeli lányt – mondta a rablásról a nő ügyük másodfokú tárgyalásán. Percekkel ezután pedig sírva magyarázta: ekkor jött rá, hogy a férfi tényleg képes arra, amivel gyakorta fenyegette. Vele vagy akár a szülei is végez, ha elhagyja őt.

A romániai rablások után 2008 novemberétől Pest megyei ékszerboltok lettek a páros célpontjai. T. Emese időközben munkanélkülivé vált, így semmilyen bevételük nem volt. Újabb társat, majd társakat vontak be a rablásaikba, amelyeknél – a jogerős ítélet szerint – kivétel nélkül Varga Sándor volt az irányító. Amikor 2008. december 19-én kiraboltak egy tököli ékszerboltot, Varga öltönyben lépett oda az üzletet épp bentről kinyitó eladóhoz. Megkérdezte, nyitva van-e az üzlet, majd miközben a gyanútlan nő lehajolt, hogy az ajtó előtti lábtörlőt felemelje, a férfi akkora erővel rúgta szájba, hogy az asszony beesett a boltba. Szája felrepedt, egy foga kitört. Innen összesen 33 millió forint értékben raboltak ékszert. 2009 áprilisában ismét egy olyan üzletet támadtak meg, amelyben egy nő egyedül dolgozott. Sem ő, sem biztonsági kamera nem volt a boltban. Ekkor már az ismeret-ségi körükből két másik férfit is beszerveztek, akik segítettek a rablásban. Emese egyikükkel ment terepszemlére, elhitette, hogy jegygyűrűket akarnak venni. Varga itt is azzal nyitott, hogy megütötte az eladót.

„Ez egy rablás! Befogod a pofádat, vagy megdöglesz!” – üvöltötte, miközben az asszony halántékához nyomta a pisztolyát.

Ekkor már kedvtelve olvasta a cikkeket, amelyekben az 1930-as gazda-

sági válság alatt Amerikában bankokat kifosztó, népi hősként ünnepelt sorozatgyilkos pároshoz, Clyde Barrow-hoz és Bonnie Parkerhez hasonlították őket. Orosházi Józsefné kriminálpszichológus később megállapította, hogy Varga Sándor a klasszikus pszichopata megtestesítője. Egy rejtőzködő figura, aki gyerekkorában valószínűleg sokat szenvedett.

Emlékezetes, az amerikai Bonnie és Clyde páros idővel öttagú bandává bővült. Az utolsó gyilkosságnál Varga Sándorék is öten voltak. Egyre tervszerűbben támadtak, mindig kizárólag a pénzszerzés volt a céljuk. Összesen négy embert öltek meg. Varga Sándor és T. Emese időközben – mint azt a vádirat is leírja – az összetartozásuk és a bűnözői életmóddal való azonosulásuk kifejezésekképp közös tetoválást varratott magára Clyde és Bonnie felirattal.

2009-ben megismerték K. Ferencet, egy százhalombattai ékszerbolt tulajdonosát, akinek többször is eladtak a korábban rabolt ékszereikből. A sors furcsa fintora, hogy a férfit és boltját tizennégy évvel azelőtt a négy lány meggyilkolásáért életfogytiglani börtönre ítélt százhalombattai rém, Balogh Lajos és annak két társa is kinézte magának. Ők is rablógyilkosságra készültek, de jóval azelőtt, hogy megtámadták volna K. Ferencet, elfogták őket. Hiába tudott erről a régi történetről az ékszerész, fel sem merült benne, hogy Varga, aki egyébként hamis néven, Nagy László szobafestőként mutatkozott be neki, veszélyes ember lehet. A férfi hamar felmérte, hogy a kicsi boltban nincs ő, kamera vagy bármi olyan biztonsági berendezés, amely megzavarná őket, ha megölnék az ékszerészt, akivel kifejezetten jó viszonyt ápolt. Feri bácsinak szólította, és az avatatlan szemlélőnek úgy tűnhetett, hogy kedveli, tiszteli. Csak egy dolog aggasztotta a rablással kapcsolatban. Az üzletből nyílt K. Ferenc lakása, amelyben egy albérlő, az épp munka nélküli P. Miklós lakott. Varga attól tartott, hogy a férfi megzavarhatja őket a támadás közben. Egy módot látott arra, hogy ez ne következzen be.

2009. július 23-án az albérlőt Dánszentmiklóásra, egy előre megásott gödörhöz csalta azzal az ígérettel, hogy ő, Emese és egy harmadik társuk, K. Richárd kocsival egy olyan helyre viszik, ahol alkalmi munkásként tud majd dolgozni. Amikor Dánszentmiklóshoz értek, és kiszálltak a kocsiból, Varga pisztollyal a kezében azonnal arra kényszerítette a férfit, hogy térdeljen le, közben – a vádirat szerint – T. Emese hátrakötözte a megtámadott ember kezét.

*„....a tököli rablás után a stressztől gyomoridegem
volt, és hánytam. Megvert, és azt mondta, hogy én
vagyok a Bonnie, nem viselkedhetek így.
Nekem olyan keménynek kell lennem, amilyen ő.”*

T. Emese

Létezhet-e az, hogy valaki egymás után négy ember megölésében bűnszegéd legyen pusztá félelemből? Zsigereiben iszonyodjon attól, hogy bárkit bántson, mégis újra és újra elkísérje gyilkolni a rettegett embert? Ezek a kérdések forogtak a fejemben, miközben egy interjúra tartottam azzal az ügyvéddel, Jován Lászlóval, aki másodfokon védte Bonnie-t, azaz T. Emesét. Akkor már tudtam, hogy a nő – aki korábban soha senkinek nem nyilatkozott – szintén vállalta, hogy beszél velem.

– Emese csak annyit kér, hogy az arca a fényképeken ne legyen felismerhető, és a vezetékneve ne jelenjen meg – mondta Jován László, amikor a IX. kerületben, Üllői úti irodájában fogadott.

Nem először készítettem a védővel interjút. Jován László az az ügyvéd, aki elsőként volt képes Magyarországon perújítással felmentetni egy gyilkossággért elítélt embert, bizonyítva, hogy a férfi önvédelemből ölt. Ő védi a kecskeméti maffiaperben elítélt, később mégis szabadlábra helyezett Radnai Lászlót, a sikkasztással vádolt sztárügyvédet, Ruttner Györgyöt, de a rendőrmaffia ügyként elhíresült eljárás fővádlottját, Vizoviczi Lászlót is. T. Emesét első fokon bűnszegédként elkövetett emberölés és több rendbeli fegyveres rablás miatt tizenhét évre ítélte a Budapest Környéki Törvényszék. A feltételes szabadlábra bocsátás lehetőségéből pedig kizárták, mert az ítélet szerint Varga Sándor és társai bűnszervezet tagjaiként követték el a bűncselekményeket. T. Emesét az elsőfokú eljárásban Bárándy György védte, aki a Halálosztók első kötetében azt nyilatkozta, hogy nem elégedett az ítélettel. Szerinte a bíróság nem értékelte kellő súllyal, hogy a nő fedte fel a rendőrök előtt az utolsó két

„Egy dologban biztos voltam: a bűnszervezetben való elkövetést ki tudom iktatni. Ha pedig ezt bizonyítom, Emesét nem zárják ki a kedvezményekből”

áldozat, a vietnami házaspár meggyilkolásának körülményeit. Jován Lászlót az elsőfokú ítéletet követően keresték meg T. Emese szülei.

– Nem titkolták, hogy több ügyvéddel is beszéltek, még nem döntöttek, hogy kit bíznak meg a védelemmel – emlékezett a jogász. – Megkaptam az aktát, átnéztem. Majd a következő találkozáskor megmondtam, hogy mit tudok elérni az ügyben, és az milyen költséggel jár a számukra. Amikor elolvastam az iratokat, egy dologban biztos voltam: a bűnszervezetben való elkövetést ki tudom iktatni. Az egyszerűen nem áll meg. Ha pedig ezt bizonyítom, Emesét nem zárják ki a kedvezményekből.

– *Miért nem állt meg a bűnszervezetben való elkövetés? Emlékszem, volt olyan újság, amely halálbrigádként írt a vádlottakról. A vietnami házaspár megölésében öten vettek részt.*

– Rögtön láttam, hogy a szám sem stimmel. Ebben az ügyben két szereplő van, Varga Sándor és Emese, még az elsőfokú ítélet indoklásában is folyamatosan bűnözőpárossal írnak. A jogszabály pedig úgy szól, hogy minimum három ember tud létrehozni egy bűnszervezetet. Ezzel nagyon mellőlött a Budapest Környéki Törvényszék. Amikor a vádlottak többen vettek részt bármelyik ügyben – akár a vietnami kereskedő házaspár megölésében –, akkor egyszerűen a bűncselekményekhez szerveződő alkalmi társulásokban követték el a gyilkosságot. Teljesen egyértelmű volt, hogy nem egy stabil összetételű csapat szerveződött Varga Sándor köré. Ezt igazolta is a Fővárosi Ítéletábró, amikor kimondta, hogy a vádlottak nem bűnszervezetben követték el a bűncselekményeket. A másik fontos pontja az volt a védekezésünknek, hogy bizonyítsuk, rosszul mérték fel azt a szerepet, amit az elsőfokú ítéletben a bíróság szánt Emesének. Tehát nem áll meg, hogy ő bűnsegéd meg társtettes is az emberölésekben. Egy viszonylag távoli bűnsegédi magatartás belefér, de a társtettség semmiképpen nem.

– *Mit feltételezne a társtettség? Hogy ők akarategységben követték el a négy gyilkosságot?*

– Így van. Emese, de Vargán kívül a többi vádlott sem akart soha embert ölni. Ez tökéletesen kiderül a vallomásokból. A felsorakoztatott bizonyítékokból egyértelműen kirajzolódik, hogy van a Varga Sándor nevű ember, aki mindenre képes bizonyos célok érdekében. Aki mellette van, az sodródik az eseményekkel. Tény, ezek az emberek pénzt akartak, de nem mindenáron.

Az ügy többi szereplője gyakorlatilag statisztá volt ebben az ügyben. Csak hát négy áldozat mellett a statisztának is elég komoly büntetés néz ki. Egyébként érdekességképp elmondom, tudomásom szerint volt olyan kolléga, aki fizetett volna, hogy ő legyen Emese védője, nyilván a médiaszereplés miatt. Nekem az a véleményem, hogy az ügyeket a tárgyalóban kell megoldani, és nem a médiában.

– *Gondolom, a szakértői véleményeket is elolvasta Emeséről.*

– Minden szakértői véleményt elolvastam. Elmeorvos szakértő és kriminálpszichológus is vizsgálta a vádlottakat. Egyértelmű volt, hogy itt kivégzések történtek. Varga képes volt arra, hogy kivégezzon egy házaspárt, amely pici gyereket hagyott maga után. Agyonlőtte a százhalombattai ékszerész albérlőjét csak azért, mert kockázatot jelentett számára. A kérdésre visszatérve: sok szakértőt vontak be, és az egyik vélemény úgy szólt, hogy Emese, amikor előzetesbe került, fellelégett. A nyomozati vallomásában egész pontosan ezt mondta: nagyon sajnálom, hogy nem korábban fogtak el, mert akkor nem halt volna meg négy ember. A szakértők pedig megállapították, hogy kezdetben a kalandvágy, majd később a félelem volt az, ami Emesét Varga mellett tartotta.

– *Bárándy György a Halálosztók első részében erről azt mondta, hogy Emese szexuálisan függött Varga Sándortól. Ez a magyarázata annak, hogy hajlandó volt a gyilkosságoknál asszisztálni. Boldog volt, hogy kell a férfinak, és ezért mindenbe belement.*

– Valóban a kriminálpszichológusi szakértői véleményben van egy ilyen mondat. De ez egy mondat, nem több. Én nem ebben látom a lényegét annak, amit Emese tett.

– *Első fokon tizenhét évet kapott...*

– Igen. Most, a másodfok után vagyunk tizenöttnél. Miután nincs kizárva a kedvezmény lehetőségéből, tíz év után szabadulhat. Ez pedig egy egészen belátható idő.

– *Miért nem ment a rendőrségre? Miért nem akadályozta meg a gyilkosságokat, ha nem akarta az áldozatok halálát?*

– Nem mert a rendőrségre menni. Ebben az ügyben volt olyan ember, akit kihallgattak tanúként Szigetszentmiklóson valamelyik ügyben. Varga – bár senkinek nem szólt erről az illető – tudott arról, hogy kihallgatták, sőt azt is pontosan tudta, hogy mit mondott.

– *Honnan tudta?*

– Nem tudom. A vádlott felesége beszélt erről később a rendőröknek.

– *És hogyhogy él még ez az ember?*

– Nem a Vargát érintő ügyben hallgatták ki, hanem valamilyen más eljárás miatt. Én is kérdeztem Emesétől, miért nem ment a rendőrségre. Azt mondja, nem mert elmenni, mert benne volt a pakliban, hogy Varga Sándor megtudja.

– *Ön milyen embernek látja T. Emesét?*

– Ő ugyan egy felnőtt nő, de nem vagyok benne biztos, hogy érzelmileg is annyira érett. Döbbenetesen jó az íráskészsége, nagyon szépen képes fogalmazni, mégis úgy érzem, hogy a lelkében kicsit gyerek még.

– *Ez kiderült a szakértői véleményekből is?*

– Nem, de nekem ez a véleményem. Ő jólelkű ember. Ezt most halál komolyan mondom! – magyarázza valóban komolyan. – Egy szem gyerek. Apja, anyja odavan érte, hiába felnőtt nő, a szemük fénye.

– *Ők ismerték Varga Sándort.*

– Persze. Félték is tőle, meg utálták is. A szülőket is megfenyegette nemegyszer. Érezték, hogy Emese veszélyben van. Azt akarták, hogy szakítson Vargával. Varga elköltözött ugyan a szülők házából, de vitte magával Emesét. Utána megmondta neki, hogy ha elhagyja, először őt, utána a szüleit intézi el.

– *Ennek ellenére a rendőrök és az ügyész is azt gondolta, hogy Emese tevékenyen részt vett a gyilkosságokban, nem csupán félelemből volt ott a kivégzéseknél.*

– Tény, hogy ott volt minden gyilkosság helyszínén. Segítséget nyújtott Vargának, amikor az ékszerész üzletében az ő táskájából került elő a pisztolyt. Akkor is ott volt, amikor kivégezték az albérlőt. De a kérdés ez: elmehezt volna szabadon Vargától, vagy nem? Szerintem nyilvánvalóan nem. Én egyébként október végén, november elején benyújtom a felülvizsgálati kérelmet ebben az ügyben. Csak megvárom az ügyészség fellebbezési határidejének lejártát.

– *És mire alapozza a felülvizsgálati kérelmet?*

– Arra, hogy a szakértő és a másodfokú ítélet is kimondja, hogy kezdetben kalandvágy, majd később a félelem miatt tartott Emese Varga Sándorral. Egyrészt nem elég azt írni, hogy kezdetben. Konkrétan meg kell jelölni a periódust, hogy mettől meddig tartott a kalandvágy, mikortól a félelem.

*„Ő nem kiabált, nem védekezett.
A kezével kicsit kalimpált. Pár percig a nyakán
tartottam a vezetékét, és húztam magam felé.
Teljesen elborult az agyam.”*

C. Zoltán,
a gyilkosság gyanúsítottja

– Nagyon megbántam, amit tettem. Nagyon sajnálom – ezt ismételte C. Zoltán, amikor beismerte a rendőröknek, hogy megölte a 36 éves S.-né Krisztinát, akit valaha tizenhat éves kamasz lányként ismert meg. A villanszerelő végzettségű, háromgyerekes családapa percekkel azelőtt még a poligráfós vizsgálatok szaktekintélyével, Krispán Istvánnal szemben ült. Tanúként idézte be a rendőrség, és bár nemet is mondhatott volna, vállalta, hogy hazugságvizsgálatnak vesse alá magát. A szakember számára már akkor kiderült, hogy a férfi gyilkolhatta meg a nőt, akinek a holttestét elásta és bebetonozta a pincéjükben. Mégis, mielőtt a nyomozók megkapták volna a vizsgálat eredményét, C. Zoltán megtört. Zokogva ismerte be a gyilkosságot a rendőröknek.

Az ügyész kérlelhetetlenül olvassa a gyilkosság vádiratát. A negyvenhét éves, csaknem 190 centis C. Zoltán ott ül a vádlottak padján, vörvörös fejjel mered a földre, amikor sorolják, milyen sérüléseket találtak hátulról, zsineggel megfojtott, harminchat éves Krisztinán. A Budapest Környéki Törvényszék tanácstermében vagyunk. Mögöttem feketében az áldozat rokonai foglalják el csaknem az egész széksort. Elöttem, három sorral balra, a vádlottak padján az elfogásáig a MÁV-nál felsővezeték-szerelőként dolgozó férfi, aki húsz év se veled, se nélküled kapcsolata után családja tárnoki házában egy zsineggel megfojtotta szeretőjét, S.-né Krisztinát. Az ügyész után ő is szót kap, és lassan kibomlik annak a két évtizednek a története, amely egy tizenhat éves bakfis lány szerelmével indult hajdanán, és egy gyilkosságba torkolt 2013. április 15-én.

– Ő nagyon fiatal volt, én épp nősültem – mondja C. Zoltán. Szavaiból kiderül, ő az esküvője előtt tisztázta a lánnyal, hogy mást szeret. Majd három évvel később, hiába volt már gyereke, nem mondott nemet, amikor üzent neki Krisztina, hogy újra találkozni akar vele.

– Egymásba gabalyodtunk. Aztán érdekessé vált a viszonyunk. Mánikusan ragaszkodott ahhoz, hogy velem szeretne lenni. Azt akarta, hogy szakítsak meg minden kapcsolatot a családommal, a feleségemmel, a gyerekeimmel... – *sírni kezd. Néhány másodperc, és erőt vesz magán, folytatja.* Kiderül, hogy Krisztinát, aki pszichiátriai kezelés alatt is állt, gyógyszereket szedett, azok után sem tántorította el semmi és senki a férfitől, hogy ő is férjhez ment, és a házasságból két gyereke született. Kétszer még azzal is megpróbálkozott, hogy hamisított válókeresetet nyújtott be a férfi feleségének nevében. – Nem lehetett neki nemet mondani. Ha nemet mondtam, teljesen kifordult magából. Egy kedves, aranyos lányból őrjöngővé vált. Volt, hogy rendőrt kellett hívni. A feleségem kocsiját leöntötte festékekkel. Képes volt külföldön felhívni a nyaralásunk alatt. Egyszer a vonat alá akart ugrani – erre tanúk is vannak –, én rántottam vissza. Igen, hitegettem, mert féltam a jeleneteitől... – *Később elmondja, a nő követelőzéseinek gyakorta azért engedett, mert félt az újabb botrányos veszekedésektől. Volt, hogy válását, közös nyaralásukat is ezért tervezte vele.* – Így éltünk húsz éven át. Azon a szörnyű napon átjött kilenc és tíz között. Csöngetett. Beengedtem. Tíz-tizenöt percig beszélgettünk. Ő egyre indulatosabb lett. Megint a feleségemet szidta, őrjöngeni kezdett. Sikított, hogy elmegy a feleségem munkahelyére, és tönkreteszi őt... Elindult a kijárat felé, elhaladt mellettem. Mondtam, hogy ne menjél sehova! Átvetettem a zsinórt a nyakán, hátrarántottam, ő leesett a kanapéra, én a háttámla mögé kerültem...

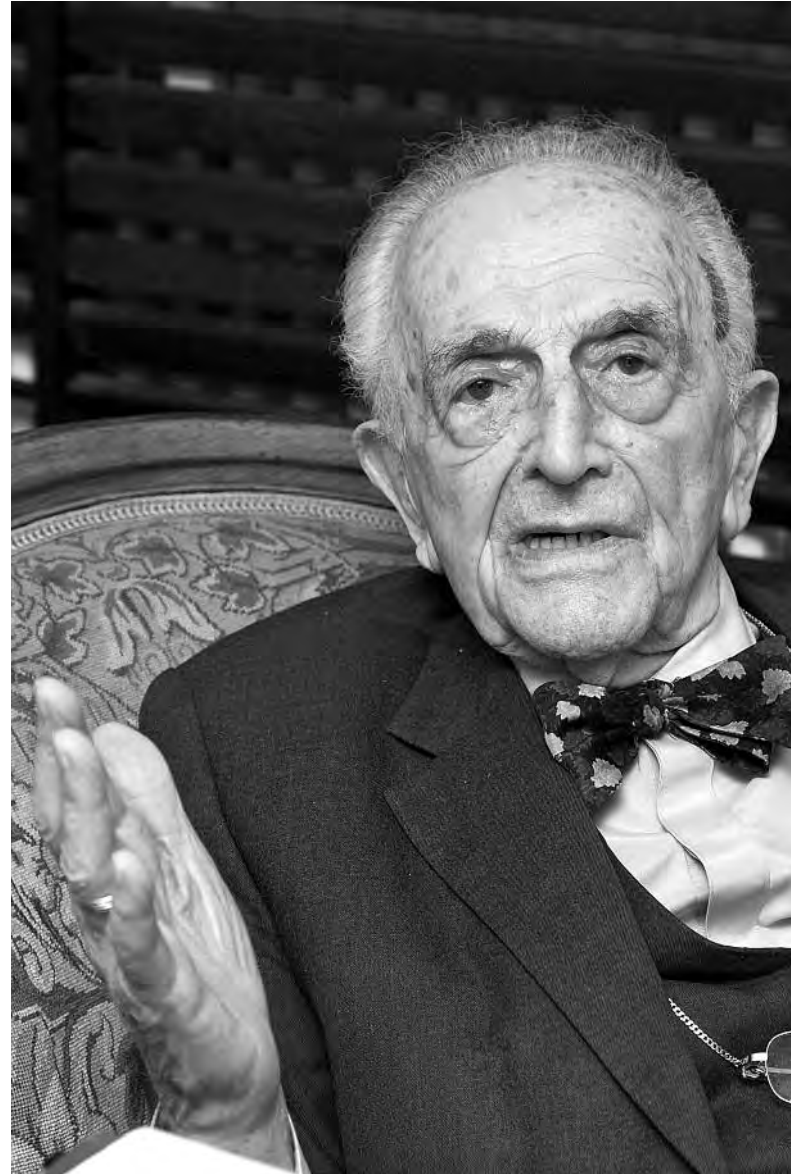
Amikor ehhez a ponthoz ér, a bíró felolvassa a rendőrségen tett vallomását. Ekkor már az is egyértelmű, hogy a férfi kilenc hónappal a gyilkosság után – miközben S.-né Krisztinát eltűntként keresték a rendőrök – lett gyanús a nyomozóknak. Kiderült ugyanis, hogy az asszony szintén körözött autójának ő bérelt egy garázst Tataján. A tulajdonos rájött, hogy körözik a kocsit, értesítette a rendőröket. C. Zoltánt beidézték tanúként, majd megkérdezték: vállalja-e a poligráfos vizsgálatot. Vállalta. Közvetlenül ezután következett a tanúkihallgatása. „El kívánom mondani, hogy én öltem meg S. Zoltánné Krisztát” – vallotta akkor zokogva azonnal a gyilkossági nyomozóknak.

C. Zoltánt vezetőszáron kísérték be a tárgyalóterembe

*„Igen, akarok hinni abban, hogy van élet
a halál után. Szívesen találkoznék újra a családom
tagjaival és a feleségemmel, Erzsikével.”*

Bárándy György

Kezdő bűnügyi újságíró voltam, amikor 1995-ben először beszéltem Bárándy Györggyel. Két utcára laktunk egymástól. Egy reggeli kutyasétáltatáskor találkoztunk. Azt hiszem, alapvetően meghatározta a kapcsolatunkat az, hogy mint kutyások, és nem újságíró-interjúalany szerepben beszélünk először. Aztán jöttek sorra az Ördögök ügyvédei sorozat kötetei, ő biztatott a megírásukra, és magától értetődőnek érezte, hogy kiáll a riportkönyvek mellett, nemcsak az interjúkkal, de úgy is, hogy a fotója szerepel a borítón. Nehéz leírni, mit jelent a szerzőnek, ha egy olyan ember támogatja, aki nemcsak nagy tudású és bölcs, hanem képes úgy adni, mintha ő kapna valamit. Gyuri bácsi ilyen ember volt. 2014 őszén egy róla szóló életrajzi könyvön kezdtünk dolgozni. November 12-én, az irodájában megbeszéltük, mely ügyeinek kell feltétlenül szerepelniük a kötetben. Váratlanul elővett egy oklevelet, amit a miniszterelnöktől kapott a kilencvenötödik születésnapja alkalmából, nem sokkal a találkozásunk előtt. Azt mondta, bekeretezteti, és megmutatta a helyet, ahova – közvetlenül az íróasztala mellé – kifüggeszti majd. Örült, ha azt érezte, fontos a világnak, számít, amit gondol, mond. Bármennyi idős, nem felejtették el, hogy létezik. Két héttel későbbre, keddre beszélünk meg a következő találkozót. Hétfőn csöngött a telefonom, akkor tudtam meg, hogy kórházba került, két nappal korábban eszméletlen állapotban találták meg a lakásában. A fia, Bárándy Péter engedélyével még meglátogathattam a kórházban. Hiszem, annak ellenére, hogy orvosi értelemben nem volt tudatánál, hallotta, amit mondtam neki.

Az életrajzi könyvet – bár nagyon szerettem volna – nélküle már nem sikerült elkészíteni. Most, amikor ezeket a sorokat írom, közel egy évvel a ha-

lála után, azt szeretném, ha az olvasó búcsúzóul nem elsősorban Bárándy Györgyöt, az ügyvédet, hanem inkább az embert ismerné meg, akinek a kórházban megígértem, hogy ha nem sikerül az életrajzi könyvet megírni, ennek a kötetnek az egyik fejezete róla fog szólni.

– *Tulajdonképp mi az oka, hogy épp a jogi pályát választotta?* – kérdeztem, amikor az első interjút készítettem vele. Éreztem, boldogan idézi fel a régi időket, amikor a szülei – akiknek egyetlen gyereke volt – még éltek. Egry József utcai lakásában voltunk. Körülöttünk régi korok gyönyörű antik bútorai, rengeteg könyv és Erzsike, aki már évtizedek óta volt a társa, nem csak a feleségeként. Ügyvédként maga is szakértő szemmel látta férje ügyeit.

– Nekünk volt egy családi kis-közép birtokunk. Apám huszonöt éves volt, amikor születtem, anyám tizennyolc. Tehát amikor felnöttem, fiatal emberek voltak még ahhoz, hogy nyugalomba vonuljanak. Ugye én huszonegy éves koromra lettem jogi doktor. Ez 1941-ben volt, amikor az apám negyvenhat éves volt. Elvégezte ugyan a jogot, de csak azért, mert abban a társadalmi környezetben bizonyos fokig követelmény volt, hogy egyetemi végzettsége legyen valakinek. Pláne miután az én egyik nagyapám meg az egyik dédapám is orvos volt. Apám közvetlenül azután, hogy elvégezte a jogi egyetemet, hazajött gazdálkodni. Én úgy gondoltam, hogy nem telepedhetek rá, és nem mondhatom azt, hogy én is itthon fogok gazdálkodni. Hát beiratkoztam a jogra, méghozzá Egerbe, az apám is ott volt jogász.

DR. BÁRÁNDY GYÖRGY

1919. szeptember 23-án született. Magántanulóként végezte el a négy elemi, majd a gödöllői premontei reál gimnáziumban szerzett érettségit. Rekordidő, három év alatt végezte el a jogi egyetemet az Egri Érseki Jogakadémián, illetve a kolozsvári egyetemen. 1941-ben lett ügyvédjelölt. 1951-ben – a személyi kultusz idején – két hétig előzetes letartóztatásban volt. Végleg el akarta hagyni Magyarországot. Egy ideig Salzburgban élt. Később, miután édesanyjára és nagyanyjára hivatkozva megsarolták, visszatért. Mint mondta, link, senkit sem terhelő jelentéseket adott az ismerőseiről. Erre egy év után rájöttek, ezért internálták Kistarcsára, ahol

két évet töltött el. Ezek után öt éven át krumplit zsákolta a Nagycsarnokban. Miután visszatérhetett az ügyvédi pályára, rövid időn belül az egyik legismertebb büntetőügyvéd lett. A legnagyobb sajtóvisszhangot kiváltó ügyeit legtöbbször kirendelt védőként látta el. A szocializmusban nem kapott kitüntetést. 1992-ben az ügyvédi kamara Eötvös-díjával, 1999-ben a Köztársasági Érdemrend lovagkeresztjével ismerték el munkásságát. Háromszor nősült. Első feleségétől született fia, Bárándy Péter (a Medgyessy-kormány igazságügyi minisztere), aki szintén ügyvéd, két unokája, Gergely és Zsófia is jogi egyetemet végzett. Gergely ma az MSZP politikusa.

– *De szerette annyira a földet, hogy birtokosként is kiteljesedett volna az élete?*

– Szerettem, talán ellettem volna. Bár nem vagyok ebben egészen biztos, mert az beosztásos, fix elfoglaltsággal járt. Az apám azt mondta, hogy ez a legszebb foglalkozás, csak egy baj van, hogy a Jóistennel társas viszonyban van, mert tőle függ, hogy milyen idő van, és milyen lesz a termés. Így aztán elvégeztem '41-ben a jogot – *mondja, de közben egy pillanatra elkalandozik, és elmond egy történetet a gyerekkoráról.* – Egyetlenegyszer vert meg az apám. Megpofoztam egy cseléd gyereket. Akkor kaptam tőle. Azt mondta: „Mindig emlékezz arra, hogy sohasem üthetsz meg egy embert, főleg olyat, aki nem mer visszaütni” – még a mutatóujját is felemeli, amikor befejezi a mondatot.

– *Egyértelmű volt, hogy az ügyvédi, és nem az ügyészi vagy bírói hivatás mellett dönt?*

– A köztisztviselők akkoriban nem voltak jó helyzetben. Az ügyvédség pedig annak idején is egy szabad pálya volt, sőt még a szocializmusban is az maradt, igaz, bizonyos korlátozásokkal. De ezek leginkább a munkadíjra vonatkoztak. Úgy is fogalmazhatok, hogy „fokozott ügyészi felügyelet” mellett dolgoztunk. Az Igazságügyi Minisztériumban volt egy ügyvédi osztály, amelynek az osztályvezetője meg az öt tagja állandóan gyötört minket. Az ügyvédség önállósága jelentősen behatároltabb volt, mint ma. Ezt egyébként nem az egyéni ügyvéd érezte, hanem inkább az ügyvédi kamara, amely azokban az években tulajdonképp egy végrehajtó szerv volt. Kizárólag a minisztériumi utasítások alapján hozott döntéseket. Ezzel együtt, ha az ügyvéd nem követett el bűncselekményt vagy fegyelmi vétséget, nem

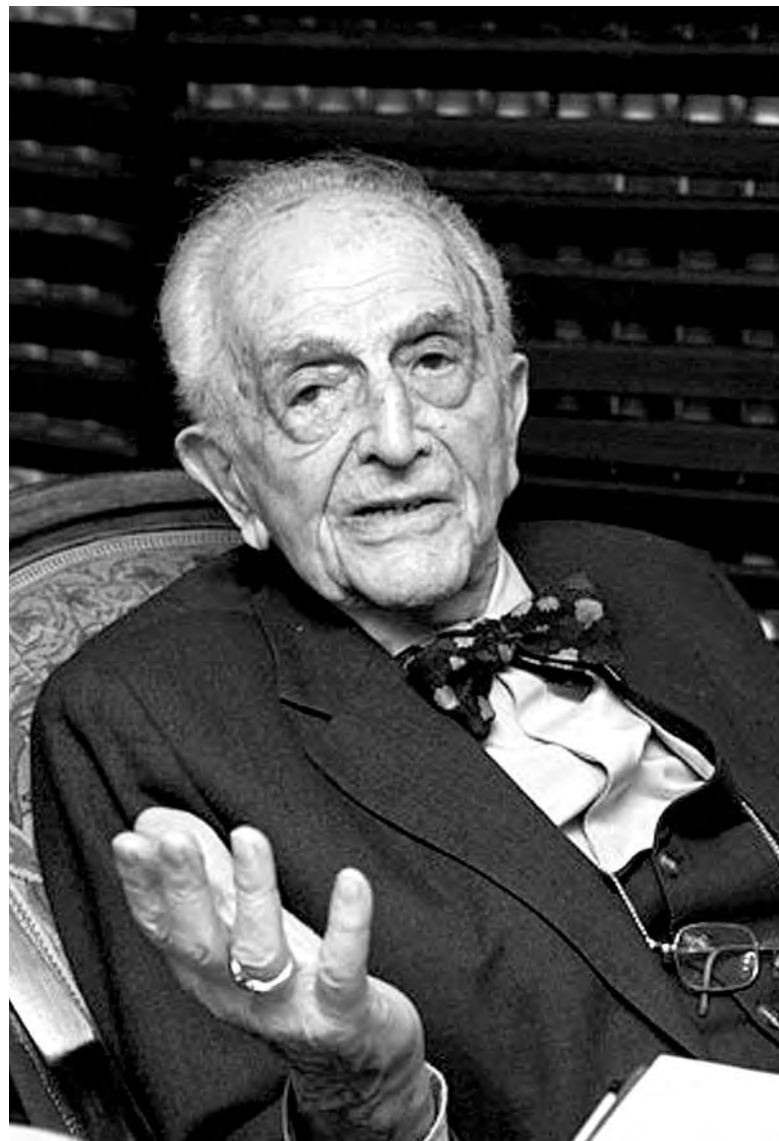
lehetett hozzányúlni. Teljesen önállóan dolgoztam, és élveztem, hogy nem volt felettesem.

Manapság ismert ügyvédek nagyon ritkán vállalnak kirendelt védőként ügyeket. Bárándy György nem egy beszélgetésünk alkalmával elmondta, a jó szakmai hírnevét épp kirendelt ügyvédként szerezte meg. Rettenetes ügyekben is védett. Négy olyan védenccé volt, akit halálra ítélték, majd kivégeztek. Köztük a gyerekgyilkos, Miskei Imre, akit szerint tévedés volt halálra ítélni. A korábban pedofil-bűncselekményekért elítélt volt katonatiszt 1975-ben egy nyolcéves kislányt a budai vár alatti katakombarendszerbe csalt, ahol kegyetlenül végzett vele. Fajtalankodni akart a gyerekekkel, aki ijedtében kiabálni kezdett. Miskei pánikba esett, előntötte agyát a vér, ütötte, szúrta a gyereket, ahol érte.

– Ez egy tizenöt éves ítélet volt szerintem, mert nem voltak bizonyíthatóak a halálbüntetéshez szükséges minősítő körülmények. Miskei beszűkülő tudatállapotban volt. Nem lehetett megállapítani az előre kiterveltséget és a különös kegyetlenséget sem – *mondta akkor. Nyilvánvaló volt, hogy az ügy mint jogkérdés évtizedeken át élt benne, nem hagyta nyugodni.*

Gyakran megtörtént, hogy átszellemült tekintettel magyarázta: az ügyvéd-bojtárokat mindig arra inti, hogy a kirendeléseket nagyon lelkesen lássák el. Ha egy kirendeléses ügyben lelkiismeretesen dolgoznak, és a bíró látja, hogy azért a rendkívül alacsony, néhány ezer forintos díjért mit követnek el az ügyfél érdekében, legközelebb másképp fogja kezelni, amikor egy megbízásos ügyben is ezt teszik majd. Mert azt mondja, hogy nemcsak pénzért, hanem hivatás-szeretetből dolgozik. Egyik különösen emlékezetes ügye az úgynevezett nadrágos eset volt, amelyet szintén kirendelt védőként látott el.

– Másfél napig perbeszéltem. Igaz, az ügyész két és fél napig – *mondta, majd nem kevés önkritikával elmagyarázta, ha a bíró úgy nem dönt az ügyész perbeszédét követően, hogy másnap reggelig felfüggeszti a tárgyalást, valószínűleg az ártatlan védenccé, Ébnert Simont halálra ítélik és kivégezik.* – A hatvanas években történt. Több emberen, nyereségvágyból elkövetett emberölés volt a vád. A nadrágon, amit megtalált a hatóság, rajta volt a két áldozat vére, ez volt a legfontosabb bizonyíték az ügyészség kezében. A védenccem kezdettől fogva tagadta, hogy övé a feltűnő, kockás pantalló, de négy tanú igazolta, hogy látta, amikor ezt viselte. Az ügyész délután kettőig tartotta a perbeszédét, ezért a bíró úgy döntött, hogy felfüggeszti a tárgya-

Bárándy György számára elvi kérdés volt kirendelt védőként is helytállni

„A korábban Romániában tett tanúvallomásaimat szeretném megváltoztatni, mert amiket elmondtam, azok nem voltak igazak. A bűncselekményt én követtem el. Egyedül.”

Részlet W. Csaba László
beismerő vallomásából

AZ EMÍLIA UTCAI KETTŐS GYILKOSSÁG – LÁSZLÓ KÉT ÉLETE

2014. április 25-én, 19 évvel azután, hogy Zuglóban, az Emília utcában megtörtént az utóbbi évtizedek egyik legrejtélyesebb gyilkossága, a rendőrség megtalálta W. Csaba Lászlót, az ügy feltételezett elkövetőjét. A 38 éves férfi percekkel a hazugságvizsgálat után tört meg a rendőröknek, akik csak tanúként akarták kihallgatni. Bevallotta, hogy ő ölte meg a 79 éves Szalai Istvánt és 74 éves feleségét.

A gyilkossági zsaruban és a bűnügyi újságíróban, azt hiszem, az a közös, hogy nem tudják elfelejteni azokat az ügyeket, amelyek egykor nagyon foglalkoztatták őket, de sosem oldódtak meg. Nem egy életellenes ügyekre szakosodott rendőrtől hallottam az elmúlt években arról, milyen mélyen megrázta őket az 1995. május 20-i, Emília utcai gyilkosság. Bár újságíróként sosem foglalkoztam behatóan az ügygel, amikor tizenkilenc évvel később, 2014 tavaszán sajtótájékoztatón jelentették be, hogy őrizetbe vették W. Csaba Lászlót, aki alaposan gyanúsítható a kettős gyilkossággal, nem a tényen lepődtem meg. A gyilkosságok után ugyanis többektől hallottam, hogy a rendőrség egy erdélyi fiatalemberről, W. Csaba Lászlóról mint lehetséges elkövetőről gondolkodik. Több vallomás is szólt arról, hogy ő rendszeresen járt az idős házaspárhoz, alkalmanként pénzt is kapott kölcsön, és közvetlenül a gyilkosság után visszatért Romániába.

Azon rökönyödtem meg, hogy az az ember, akinek neve már közvetlenül a gyilkosságot követően felmerült feltételezett elkövetőként, csaknem húsz évig szabadlábban maradt. Ha ő tette, akkor az, hogy csaknem két évtizeddel a gyilkosságok után fogták el, nem dicsőség a magyar igazságszolgáltatás szá-

mára, ha nem ő, akkor ugyanez a véleményem. Ezen morfondíroztam, amikor megérkeztem Dunakeszire Versitz Piroskához, a férfi ügyvédjéhez.

Versitz Piroska tizenhárom év bíraskodás után 1999-ben kezdett ügyvédkedni. Állítja, bíróként jött rá, miként tudhatja meg azt, hogy valaki igazat mond, vagy hazudik.

– Mindig a nagyon apró dolgokra kell rákérdezni. Amire csak az emlékezhet, aki ott volt – mondja. – Milyen évszak volt? Milyen volt az időjárás? Pontosan le tudja-e írni a helyszínt, a környezetet vagy a bútorok helyét? Előbb-utóbb kibukik, ha valaki hazudik – teszi hozzá.

Beszélgetés közben kiderül, hogy egy korábbi ügyfele ajánlotta őt a börtönben W. Csaba Lászlónak, aki ekkor már egy hónapja előzetes letartóztatásban volt. Az már az első ügyvédi beszélő előtt, az iratokból kiderült, hogy a férfi jól ismerte Szalaiékat. A házaspár pont szemben lakott W. Csaba László idős, nagyapai nagybátyjával, aki sokat betegeskedett. Szalainé – aki szintén Erdélyből származott – gyámolította, látogatta a beteg szomszédot, majd felkarolta az akkor tizenkilenc éves W. Csaba Lászlót is, aki építkezéseken segédmunkás volt. Amikor az ügyvédnő W. Csaba Lászlót felkereste, tisztában volt vele, hogy a férfi az eltelt tizenkilenc év alatt magyar állampolgár és tisztos családapa lett. Úgy tett – az iratok szerint – a házasságvizsgálatot követően részletes beismerő vallomást a kettős gyilkosságról, hogy a rendőrség hivatalosan nem gyanúsította meg, először csak tanúként akarták kihallgatni.

RÉSZLET A BEISMERŐ VALLOMÁSBÓL:

„Nem kerestem sok pénzt, ezért jól jött, hogy korábbról ismertem a Szalai házaspárt, akik közül Szalai mama nagyon megértő és segítőkész volt. Rendszeresen adott nekem ételt, és volt, amikor csomagolt is. Ezt a bácsika rossz néven vette, nem kedvelt engem. Egy alkalommal rákényszerültem, hogy pénzt kérjek tőlük, hármezer forintot, amit 1995. május 20-án akartam nekik visszaadni.

Dél körül elmentem hozzájuk. Mindketten otthon voltak, csengettem, a mama jött ki kinyitni a kaput, és behívott a házba... Bementem a lakásba, a bácsika a nagyszobából jött elő, majd együtt leültünk a konyhában. A mama

megettetett, megitatott. Meg volt beszélve korábban, hogy ha legközelebb jövök, akkor megadom a tartozásom. Ezzel szemben megkérdeztem a mamát, nem lenne-e baj, ha most nem adnám vissza a pénzt, mivel az ukrán munkáltatóm kirúgott, és nem fizetett ki rendesen. Közben nekem haza kellett utaznom, mert lejárt a harmincnapos tartózkodási engedélyem pont aznap. Azt kértem, hogy csúsztassuk el a fizetést egy hónappal.

A papa felkapta a vizet, és a kezében lévő sétatobattal hirtelen ráütött a jobb vállamra. Nem volt benne nagy erő, de sajnos elvesztettem az eszem. Felpattantam a székről, és megtaszítottam az előszoba irányába, ő meg hanyatt esett. Közben kiabált, hogy takarodjak innen. Elvettem a sétatobtját, és ráütöttem vele a fejére nagy erővel több alkalommal (pontosan nem tudom, hányszor), amitől egyből spriccelni kezdett a vér a fejéből, és minden tiszta vér lett. A mama a konyhából kijött utánunk, közben már a kezében tartotta a konyhából nyíló spejzből elővett térszanyújtót, és azzal próbált megütni engem. A testi erőfölényemet kihasználva kicsavartam a kezéből, és szemből (nem tudom, hányszor) megütöttem vele a mama fejét. Ő ettől elesett, talán a konyhában. Mind a ketten a földön fekvtek, de úgy tűnt, hogy a papa fel akar kelni, ezért beléptem a konyhába, és az asztal fiókjából kivettem egy kisméretű kést... Minden olyan gyorsan történt, és zavaros még most is, így nem tudom a részleteket felidézni, csak arra emlékszem, hogy visszamentem egy másik késért, és azzal összeszurkáltam a mamát, aminek a végén a kés eltört, a pengéje beesett a kisszobában a szekrény alá. A markolatot (valószínűleg) a szemetesbe dobtam ki. Ezt követően nem bírtam ránézni a papa véres arcára, ezért az előszobában a fogasról levettem valamit, amivel letakartam, hogy ne lássam. A lakásban pénzt kerestem a szobákban. A kisszobában a szekrényből kidobáltam néhány női táskát, pénztárcát és talán törülközőket, amikor az egyik női pénztárcában találtam 10-12 ezer forintot ezresekben és százasokban. Ezt követően sokkos állapotba kerültem, tudván, hogy megöltem két embert, órákat töltöttem még a lakásban, közben cigiztem, a csikkeket a konyhában, az asztalon lévő hamutartóba tettem. Délután kimentem a házból, nem látott senki szerintem. Még sikerült éppen kiérnem a Népstadionhoz, ahol éppen indulni készült a Sepsiszentgyörgyre tartó busz. Hazautaztam vele. Otthon, ahogy később is, nem mondtam el senkinek, hogy mit tettem.

Amikor eljöttem tőlük, egyikük sem mutatott életjeleket...

Vallomást akartam tenni, hogy megkönnyebbítsem a lelkiismeretemet, és elmondjam, hogy nagyon sajnálom, amit tettem... Megbántam a gyilkosságot, és azt is, hogy ilyen sok éven át nem adtam fel magam."

– *Milyen benyomások érték, amikor először találkozott W. Csaba Lászlóval?*
– kérdezem az ügyvédnőt.

– Nagyon kevés olyan ember van, akit emberöléssel gyanúsítanak, és kifejezetten gyilkosnak néz ki. Volt olyan ügyem, ahol a szemébe néztem annak, akiről a környezete azt mondta, hogy a világ legjobb embere, és tudtam, éreztem, hogy veszélyes személyiség. W. Csaba László messze nem ilyen, olyan ártatlan szeme van, hogy tulajdonképpen egy kedves óriásnak tűnik.

A rendőrség 2014. április 25-én közölt gyanúsítása szerint W. Csaba László 1995. május 20-án a XIV. kerület Emília utca 30/b szám alatti házban anyagi jellegű vita miatt megölte idősebb Szalai Istvánt és Szalai Istvánnét. Szalai Istvánt a fején összesen hatszor megütötte, majd tizenöt alkalommal a felsőtestén késsel megszúrta, Szalai Istvánnét a fején háromszor egy eszközzel, nagy erővel megütötte, majd a felsőtestén tizenöt alkalommal szintén egy késsel megszúrta. A vádirat szerint elvitt még tíz- vagy tizenkétezer forintot a lakásból.

– Plusz egy magnót és egy borotvát. De semmit nem találtak meg nála soha – teszi hozzá Versitz Piroska.

– *Olvastam, hogy az egyik cigarettacsikken megtalálták az ő DNS-ét.*

– Több cigarettacsikken, de ennek nincs jelentősége, miután közismert volt, hogy többször járt a lakásban. Jogsegély keretében a román rendőrség többször kihallgatta őt. Házkutatás is volt náluk. Soha semmit nem találtak. A cigaretta kapcsán elmondta, hogy ő ott dohányzott. Szalai néni kiöntötte mindig a konyhában lévő kis kályhába a hamutartót rögtön azután, ha elnyomta a csikket. Azt nem lehet tudni, hogy a csikkek, amelyeken megtalálták W. Csaba László DNS-ét, mikor kerültek oda, melyik látogatása alkalmával. Ennyi az összes bizonyíték. Az összes. Nem véletlen, hogy korábban sem került sor arra, hogy Lászlót meggyanúsítsák ebben az ügyben.

Az ügyvédnő szerint semmit nem bizonyít, hogy Lászlónak több cigarettacsikken azonosították a DNS-ét

- Volt már ilyen, de nagyon ritkán. Ehhez csodának kéne történnie.
- *Annak a következményétől is fél, hogy megmondja, válni akar?*
- Igen. Miközben még az is megfordult a fejemben, hogy az sem esett volna ennyire rosszul, ha meghal. Akkor tiszta szívvel tudtam volna gyászolni.
- *Még mindig azt érzi, hogy összetartoznak?*
- Igen. Ez nem múlik el egyik napról a másikra úgy, mintha elvágták volna. Miközben tudom, ha képes lettem volna akkor, amikor a rendőrségen megtudtam, hogy mivel gyanúsítják, azt mondani, hogy ennyi volt, innentől kezdve ez az ember nem érdekel, könnyebb lett volna. Könnyebb lett volna sokkal.

W. Csaba Lászlóné: Még az is megfordult a fejemben, hogy az sem esett volna ennyire rosszul, ha meghal. Akkor tiszta szívvel tudtam volna gyászolni

*„Nem kértem be Ivettől fotót. De van nálam
legalább tizenkettő, ami a helyszíneléskor készült róla.
Ahogy ki van terülve...”*

Bereczki Sándor

„Amikor odaértünk a helyszínre, nem is tudtuk, hogy melyik a 13-as házszám. Számolgattuk, kicsit feljebb álltunk meg, a kapu fölött. A két rendőr kiszállt az autóból, én is szálltam volna ki, amikor egyszer csak kivágódott egy ajtó. Majd sikítást, két lövést hallottam, egy nagyon pici szünet, pár másodperc, majd megint sikítás, két lövés, utána csend. Elkezdtem kiszállni az autóból. Becsuktam az ajtót, amikor az egyik rendőr rám kiabált: feküdj! Ők fedezékbe vonultak a kocsi mögé. Én az autóban maradtam. A következő pillanatban azt láttam, hogy kinyúl a kapu fölött egy kesztyűs kéz, amely pisztolyt tart. Az autóra irányult a fegyver...”

Bereczki Sándor, a Pécsi Sörgyár nagy reményű logisztikai igazgatója 2011. augusztus 31-én megölte volt élettársát, a harminchét éves dr. Sz. Ivettet és az asszony új barátját, dr. W. Ferencet. A jogerős ítélet szerint a két ügyvédnek esélye sem volt a túlélésre. A képzett sportlövő, Bereczki Sándor szisztematikusan készült a támadásra, amelynek több tanúja is volt. Köztük az a polgárőr nő, aki két rendőrrel együtt elsőnek érkezett a helyszínre. Ők percekig abban a hitben voltak, hogy a férfi velük is végezni akar. Valamiért azonban pillanatokkal azután, hogy fegyverét a járőr kocsi sára irányította, visszahúzta a kezét, és bement a házba. Ekkor felhívta azt a K. Imre Zsoltot, akit hónapokkal előbb volt élettársa testvérén keresztül ismert meg.

„Sándor korábban már többször jelezte, hogy úgy érzi, valami nincs rendben. Aznap már hívott délután is, hogy tudom-e, Ivettnek van-e valakije. Én nem tudtam, hogy Ivettnek van párja. Sándor azt mondta, hogy látta az Árkádban, a cipőboltban valakivel. Mondtam neki, hogy bárkivel láthatta, férfiak és nők

sétálnak egymással barátként az Árkádban, de nem tudok arról, hogy Ivettnek lenne valakije... Éreztem Sándor hangján, hogy feszült, de mivel lett volna másnap egy személyes találkozónk, mondtam, hogy majd akkor beszélünk...

Éjjel 22.38-22.40 tájban hívott megint. Először csöndet hallottam a telefonban, jó pár másodperc múlva szólalt csak meg. Akkor azt mondta, hogy megölte Ivettet, meg a pasiját is... Nem emlékszem pontosan a szavakra. Elkezdtem vele ordibálni. Én magam sosem kerültem ilyen szituációba az életben. Ordibáltam, hogy mi van?! Azt mondta, mondjam meg a fiának, hogy szereti. Utána azonnal hívtam a rendőrséget. Úgy emlékszem, hogy ezt a szót használta: megöltem. Elég rövid beszélgetés volt. Azt mondta a végén, hogy „én székely gyerek vagyok, előbb török, mint hajlok, egy Bereczki gyereket nem lehet átbaszni...”

– Nagyon fáj, hogy én lőttem le a szerelmemet, de hogy a férfit, aki vele volt, megöltem, nem érdekel. Ő olyat mondott nekem, ami után nem voltam ura annak, amit tettem.

A romonyai kettős gyilkosság tényleges életfogytiglani fegyházra ítélt vádlottja, Bereczki Sándor nyilatkozott így, amikor évekkel a bűncselekmény után, de még a jogerős ítélet kihirdetése előtt interjút adott nekem a szekszárdi börtönben. A férfival órákon át beszélhettem. Állította, bármi is áll az ítéletben, a barátnőjét csak véletlenül találta el. Az interjú előtt még nem kaptam engedélyt, hogy betekintsek a nyilvános tárgyalásról készült jegyzőkönyvekbe, ezért nem tudtam, hogy a tanúk mit mondtak a kihallgatásukon. Így a férfitől próbáltam a lehető legtöbbet megtudni arról az útról, amely a gyilkosságig elvezetett. Bereczki Sándor a jogerős ítélet szerint 2011. augusztus 31-én aprólékosan megtervezte a két ember megölését. Este megvacsorázott, megnézett egy Steven Seagal-filmet. Képzett sportlövőként több fegyvert is tartott otthon. A fegyvertartó szekrényből magához vette sportpisztolyát, kettő tárat, összesen százötven darab lőszert. Fekete színű bakancsot, ugyanilyen színű nadrágot, pólót és mellényt vett fel. A fegyvert és a lőszereket szatyorba rakta, majd betette a gépkocsijába. Magához vett még egy távlövészethez használt kesztyűt, egy tizenkét centi pengehosszúságú törékést, valamint távcsövet és egy műanyag pisztolytokot, amit az övére fűzött. Amikor Romonyára ért, elővette a távcsövét, jó ideig így figyelt, mi történik a nő házában.

– *Az ítélet szerint előre kitervelt emberölés történt. Fegyverrel és százötven darab lőszerral ment a gyilkosságok estéjén a romonyai házhoz. Azok után tette ezt, hogy aznap délután meglátta egy cipőboltban a barátnőjét egy másik férfival, akivel össze is vitatkoztak. Őn mégis azt állítja, hogy hirtelen felindulásból ölt?* – kérdezem viszonylag hosszú ráhangoló beszélgetés után a férfit. Már eközben kiderült, hogy fontos számára az irányítás, kifejezetten kéri, hogy ne jegyzeteljek, mert zavarja, ha nem nézek a szemébe. Így a diktafon veszi a választát.

– Ahhoz, hogy ezt megértse, ismernie kell az ügy előzményeit. Ivett egy gyönyörű, hosszú fekete hajú, nagyon intelligens nő volt. Ügyvéd. Tudtam, hogy fél, elmondta korábban, hogy zsarolják, mert valakit nem akar bevenni a cégébe. Akkor, amikor a cipőboltnál megláttam a másik férfival, nem tudtam, hogy ki az az ember. Hogy viszonyuk van. Tény, kérdőre vontam a barátnőmet a férfi miatt. Ő azt mondta, a kollégája. Kezem, lábam remegett, amikor eljöttem a bolttól, ahol megláttam őket. De bennem az dolgozott, hogy meg akarom védeni Ivettet. Minden jel arra utalt, hogy bajban van. Az, hogy tudtam, sosem járt nála alacsonyabb férfival. Vagy hogy hiába ígérte, este nem küldött SMS-t, a telefonját kikapcsolta. Ahogy viselkedett... Azért mentem fegyverrel a házhoz, mert őt akartam megvédeni.

– *Úgy tudom, hogy miután az áruházból kijött, a házáig követte a barátnőjét. Láttá, hogy Ivett és a barátja két autóval érkezik oda, a férfi pedig az ön helyére parkol be?*

– Igen, láttam. De ettől én még nem tudtam, hogy a másik férfi miért van Ivett-tel. Ő nyugtatott, amikor meglátott, odajött, és azt ígérte, mindent megmagyaráz majd, SMS-t küld, de én nem tudtam megnyugodni. Féltettem, csak ezért mentem este vissza a házhoz.

– *Miért nem hívta a rendőrséget?*

– Mert tudtam, hogy nem lenne megoldás. Azt gondoltam, hogy ott is vannak a zsarolóknak embereik, csak én tudom megvédeni a barátnőmet.

– *A gyilkosság előtt néhány héttel Mallorcán nyaraltak. Ott minden rendben volt még?*

– Sokszor volt rosszkedvű. Nem akart bulizni. Szívrohamszavara volt, azt mondta nemegyszer, hogy rosszul van. Közben sorra jöttek neki az SMS-ek. Reggel, délután, este. Eljött az a pont, hogy ezt szóvá tettem. Azt kértem, mutassa meg az utolsó kettőt, különben amikor hazamegyünk, elköltözőm tőle. Ha gyereket szeretnénk, egy kislányt, ahogy mondta nekem, akkor ez

*„Próbálom elfelejteni, amit tettem. Arra viszont
konkrétan emlékszem, szándékosan elkerültem,
hogy a halottak szemébe nézzek”*

Fodor Attila

A BŰN FENEKETLEN KÚTJA – A BÖNYI KETTŐS GYILKOSSÁG

Kedves Judit!

*Azért zavarom levelemmel, mert a segítségét szeretném kérni. Párom, Fodor Attila már nyolc éve a sopronkőhidai fegyházban tölti büntetését. Az ő ügye Rozsi Attila volt rendőr őrnagyéhoz eljárásjogilag nagyban hasonló, de még súlyosabb és szövevényesebb emberöléses ügy. A részleteket én nem ismerem teljes egészében, de előljáróban arról tudnám tájékoztatni, hogy szabadlábon lévő elkövető, számtalan törvény- és jogszabályszegés van az ügyben. A párom szeretne nyilatkozni önnek...
Előre is köszönöm!*

X. Y.

2013. augusztus 17-én a Facebook-fiókomra érkezett ez a levél, nem sokkal azután, hogy interjút készítettem a sopronkőhidai börtönben az egykor jó nevű kiemelt főnyomozóval, Rozsi Attilával a Halálosztók című könyvem számára. A volt rendőr, aki 2000. február 6-án a Baranya megyei Vokányban hét lövéssel végzett élettársa válófélben lévő férjével, egészen a jogerős ítéletig hallgatott, nem tett vallomást. Majd évekkel ezután ügyészeknek beszélt arról, hogy nem egyedül ölt, volt élettársával követte el a gyilkosságot. A nő hónapokig előzetes letartóztatásban volt, de bizonyítékok hiányában felmentették. Nem kellett hozzá éles logika, hogy sejtsem, a Facebookon üzenetet hagyó nő szerelme, Fodor Attila is azt állítja majd, hogy egykori élettársával ölt.

Emlékeztem a 2005-ös bőnyi kettős gyilkosságra, amiért a férfit életfogytiglani börtönre ítélték azzal, hogy legkorábban harminc év múlva sza-

badulhat. Leginkább az maradt meg bennem, hogy az áldozatok, az idős magyar-német házaspár holttestét egy kútban találták meg. A tettes még egy elpusztult kutyát is rájuk dobott, hogy elterelje a gyilkosságról a gyanút, ha valaki megérezné a bomló holttestek szagát. Amikor elolvastam a korabeli tudósításokat, hamar kiderült számomra, hogy Fodor Attila előbb beismerő vallomást tett, majd ő vezette el a rendőröket a kúthoz. Az élettársa három napig volt őrizetben, majd szabadlábra került. A nő egyébként lebukásuk után elhagyta a férfit, ma már külföldön él.

A Facebook-üzenetet küldő asszony a telefonszámát is megírta nekem. Felhívtam. Kiderült, ő egy évvel korábban – egy barátja közvetítésével – ismerte meg a bőnyi kettős gyilkosságért elítélt Fodor Attilát. Külön kérte, hogy ha írok az ügyről, neki még a keresztnévét se említsem. Miután ebbe beleegyeztem, a kifejezetten csinos, szőke harmincas nő, akinek egy általános iskolás kislánya is van, elmondta, ő kétkedés nélkül elhiszi Fodor Attilának, hogy ártatlanul ítélték el a kettős gyilkosságért. Szerinte a férfi csak azért tett elfogása után beismerő vallomást, hogy egykori élettársa helyett is bűnhődjön.

Amikor elindultam Sopronkőhidára, tudtam, hogy Fodor Attila jó ideje minden hatás nélkül bombázza feljelentésekkel az ügyészséget, és azt is, hogy vélhetően nemegyszer beszélhetett a gyilkossá lett hajdani főnyomozóval, akivel ugyanabban a börtönben ül. Fodor korábban soha senkinek nem nyilatkozott a gyilkosságról. Hosszú éveknek kellett eltelniük ahhoz, hogy új vallomással álljon elő, azt állítva, hogy nem egyedül ölt.

Fodor Attila, aki első pillantásra halk szavú, finom modorú, visszafogott embernek tűnik, a jogerős ítélet szerint kinézte magának áldozatai bőnyi házát, ajánlatot tett a tízmilliós ingatlanra, majd az adásvételi szerződés megkötése utáni éjszakán – mielőtt még fizetnie kellett volna – saját otthonában ölte meg az általa Ingének becézett német asszonyt és férjét, M. Lászlót. Előbb a férfit ölte meg. Egy ácsszekercével hátulról fejbe verte, majd bálázósinórt tekert a nyaka köré, azzal fojtotta meg. A nő fejére, percekkel később, szintén hátulról mért ütést. A holttesteket egy kiszáradt kútba dobta. Egy hónapig feküdtek ott. Az ügynek két gyanúsítottja volt, Fodor Attila és volt élettársa, B. Ilona. Az asszony – akivel a gyilkosság elkövetése után beköltözött áldozatai házába – rájött, hogy a férfi megölte a kisöregeket, ennek ellenére segített neki abban, hogy a ház kettőjük nevére kerüljön. Két évet kapott bűnpártolásért.

Fodor egy évvel az interjú előtt ismerte meg új szerelmét, azt a nőt, aki a Facebookon üzenetet hagyott nekem.

– *Miért szeretne nyilatkozni?* – kérdezem.

A férfi már percekkel korábban megérkezett a kihallgatóhelyiségbe, ahol interjút készíthetek vele. Mielőtt bármit mondana, egy nejlonzatyorból papírokat vesz ki, ezzel bizonyítva, hogy eddig tucatnyi feljelentést írt, mert anno nem mondott igazat a beismerő vallomásában. Nem képes megbékelni azzal, hogy az ügyészség rendre elutasítja ezeket.

– Nem igaz, hogy egyedül öltöm meg Laci bácsiékát – mondja halkán. Kicsit elnéz a fejem mellett, amikor folytatja. – Én nagyon szerelmes voltam a volt élettársamba, Ilonába. Amikor őrizetbe vettek minket, a zárkámig lehetett hallani, ahogy sírt. Akkor döntöttem el, hogy mindent magamra vállalok.

– *Ön a helyszínen pontosan megmutatta, hogyan végzett a két idős emberrel. Jól tudom, hogy később a gyilkosság eszközeit is az ön útmutatása alapján találták meg?*

– Így van, de ettől még nem egyedül öltöm. Aznap, 2005. július 25-én éjjel 11-kor értünk vissza az ügyvédtől, ahol adásvételi szerződést kötötünk a házra. Én az udvaron, a műhelyben álltam Laci bácsival, az ingóságokat egyeztettem. Ilona a lakótérben volt a nénivel, Ingével, akivel összevitakozott. Én csak egy női sikolyt hallottam. Az ajtóban álltam. Az úr megpróbált félrelökni vagy megtámadni. Én ellöktem, egyszer meg is ütöttem. Megtántorodott, közben egy fémasztal sarkába ütötte a fejét, és elájult. Kirohantam, az udvaron megláttam, hogy hason fekszik az asszony, az élettársam ott áll mellette, kezében a kalapáccsal, amivel fejbe verte. Elszaladtam az autómhoz. Beültem, gondolkodtam, mibe keveredtem. Ilona kijött utánam. Megbeszéltük, hogy ez a dolog már úgyis megtörtént. Biztos képbe kerülnénk, ha megtalálnák a holttesteket, inkább elrejtjük őket. A kocsival bementünk az udvarra, a tetemeteket az autóba raktuk.

– *Hogy vitték a holttesteket?*

– A kezüket-lábukat fogva.

– *Ki melyik testrészt fogta?*

– Ezt pontosan nem tudom megmondani. Talán én a kezüket, Ilona a lábukat.

– *Talicska, teherhordó kocsik nem voltak az udvaron?*

*„Biztos, hogy nagyon szerelmes voltam,
ha meg tudtam ölni...”*

Gyulai Gusztáv

GYULAI GUSZTÁV: MEGSZÁLLT A GONOSZ

2010. május 5-én hajnalban Gyulai Gusztáv megölte feleségét, a magyar bajnok profi golfozó Fodor Krisztinát. Az egykor több százmilliós vagyoni felett rendelkező férfi álmában végzett a harminchat éves asszonnyal. Közvetlenül azután tette ezt, hogy megtudta: Krisztina el akarja hagyni egy másik férfi miatt. Gyulai Gusztáv a gyilkosságot követően magával is végezni akart.

A BRFK KÖZLEMÉNYE

2010. május 6.

A Budapesti Rendőr-főkapitányság emberölés bűntett elkövetésének megalapozott gyanúja miatt eljárást indított egy budapesti férfi ellen.

A jelenleg rendelkezésre álló adatok szerint a férfi azzal gyanúsítható, hogy a Budapest I. kerületben lévő lakásukban olyan súlyosan bántalmazta harminchat éves feleségét, hogy a nő a helyszínen belehalt sérüléseibe.

A férfit a nyomozók 2010. május 6-án elfogták, és őrizetbe vették.

Rendkívüli sajtóvisszhangja volt 2010 májusában Fodor Krisztina halálának. A nevek feltüntetése nélkül megjelenő BRFK-közlemény megjelenésekor már futótűzként terjedt el egyre szélesebb körben a hír, hogy férje megölte Fodor Krisztinát. Emlékszem, minden televíziós hírműsor beszámolt arról, hogy Magyarország legsikeresebb golfozónőjét – a gyanú sze-

rint – budai otthonukban halálra verte a férje. Az RTL Klub Fókusz című magazinjának riportja egy három évvel korábbi bejátszással kezdődött. Krisztina nyilatkozott, aki aznap lett másodszor magyar bajnok.

– Külön köszönöm férjemnek, Gyulai Gusztávnak a díjat, aki egész életemben ott állt mellettem – mondta csillogó szemmel az asszony, akiről a riportból és a cikkek alatti hozzászólásokból is kiderült, hogy nemcsak ismert személyiség volt, hanem kifejezetten szerették, tisztelték a sporttársai és a tanítványai is. A külső szemlélők azt gondolták, hogy a házaspár nagyon boldogan él együtt.

– Soha nem mutatták, hogy gondjaik lennének. A férfi nagyon szépen beszélt Krisztinával. Ő róla sem tudok rosszat mondani. Egyszerűen kivagyunk, nem tudjuk, hogy mi történhetett... – nyilatkozta annak a golfpályának a tulajdonosa, ahol Fodor Krisztina dolgozott.

A riportban később szinte ugyanezt mondta Sinkó Andrea volt olimpikon – minden idők legeredményesebb ritmikus gimnasztika versenyzője –, aki nek Krisztina volt a golfoktatója. Ő a gyilkosság előtt néhány nappal találkozott a házaspárral.

– Szombaton, amikor utoljára találkoztunk, semmi ilyen dolog nem jött le. Normálisan beszéltek egymással. Semmi ilyen dolog nem jött le... – hajtogatta szomorúan.

Minden családon belüli emberölési ügy, amelynek a szereplői korábban látszólag kiegyensúlyozottan éltek, hihetetlenül sokkolja az embereket. Nem ritka, hogy nemcsak a hozzátartozók, de a közeli és távolabbi ismerősök számára is szinte feldolgozhatatlan a látszólag minden előzmény nélkül bekövetkező gyilkosság.

Fodor Krisztina a hozzáértők szerint minden idők legtehetségesebb magyar golfozónője volt. Kétszer lett magyar bajnok, a Magyar Kupát is elhódította, illetve kétszer is az év női sportolójának választották sportágában. Ő volt az első magyar női golfozó, aki 2006-ban indult az amatőr játékosok Európa-bajnokságán, 2007-ben pedig az ötletgazdája lett a Sikeres nők a rák ellen mottóval megrendezett jótékonysági golf-tornának. Eredményei és a jótékonysági kezdeményezés kapcsán is többször szerepelt különböző újságokban és televíziós csatornákon. Gyereke nem született, de tervei között szerepelt, hogy golfiskolát nyit gyerekek számára.

Fodor Krisztina minden idők legtehetségesebb magyar golfozónője volt

A férje, Gyulai Gusztáv egykor újságíróként dolgozott, korábban a Magyar Televízió több műsora, így a Kékfény szerkesztője is volt. Többéves újságírói karrier után egy a szocializmusban formabontónak számító riportja után mennie kellett a Magyar Televíziótól. Ezután négy évig első felesége fagylaltozójában dolgozott, majd a rendszerváltás után egyre több sikeres vállalkozást indított. A kilencvenes években már több százmilliós üzletek fellett rendelkező nagyvállalkozó volt, ő indította el az ország első hosztesz-ügynökségét, és Operabált is szervezett. A férfinak kiterjedt kapcsolatai voltak a legmagasabb politikusi körökkel jobb- és baloldalon egyaránt, és – úgymond – az ország elitjéhez tartozó személyiségekkel is.

Ezek az előzmények, ez a két életút is magyarázza azt a döbbenetet, ami a gyilkosság után letaglózták azokat, akik ismerték a házaspárt vagy a két ember bármelyikét.

Viszonylag hamar, 2011 januárjában már vádat emelt a Fővárosi Főügyészség Gyulai Gusztáv ellen, akit védekezésre képtelen személy ellen elkövetett emberöléssel vádoltak meg. Addig nem lehetett pontosan tudni, mi történt a házaspár budai lakásában a gyilkosság éjszakáján. A vádiratból azonban kiderült, Gyulai Gusztáv jól menő vállalkozásainak bevételeiből támogatotta Fodor Krisztina sportkarrierjét, aki így komoly helyezéseket ért el, többszörös magyar golfbajnok volt. Mint azt a Fővárosi Főügyészség szóvivője több napilapnak is nyilatkozta, a férfi vállalkozásai 2005 után tönkrementek, ő pedig nem dolgozott. A pár elhidegült egymástól, a sportolónő el is akarta hagyni a férjét, de hálás volt neki, amiért egyengette pályáját, így a szakítás elmaradt. Öt év elteltével azonban a pohár csordultig telt. 2010 tavaszán a házaspár közötti viszony teljesen megromlott, mivel az asszony megismerkedett egy másik, vele egykorú férfival. Fodor Krisztina be is jelentette férjének, hogy elválik. Ezt Gyulai Gusztáv nem vette komolyan, mégis ellenőrizni kezdte felesége elektronikus levelezését, valamint mobiltelefonjára érkező üzeneteit, híváslistáit.

A tragédia éjjelén a férfi felébredt, bekapcsolta az ágyban mellette alvó nő telefonját. A készülékben talált üzeneteken hihetetlenül felbőszült. Dühében kiment a nappaliba. Levette a televízió tetején álló, 2,5 kilós, márványtalpas aranyserleget. Visszament a hálószobába, és többször fejbe vágta vele az alvó Fodor Krisztinát. A nő az elszenvedett koponyasérüléstől többé

nem mozdult. A férj azt mondta a nyomozóknak: nem akarta, hogy a felesége „nyomorék” legyen, ezért esélyt sem hagyott neki a túlélésre. A vádirat szerint ezt követően kiment a konyhába, magához vette a leghosszabb – 23 centiméter pengé hosszúságú – konyhakést és egy nejlonzsákot, amit felesége fejére húzott. Majd egyetlen, nagy erejű döféssel szíven szúrta a magatehetetlen asszonyt, aki azonnal meghalt. A hajnali gyilkosság után a férj még délutánig a lakásban maradt. Feltakarított, lemosta a késről és a serlegről a vért. E-maileket küldött felesége tanítványainak, amelyekben lázas betegsége hivatkozva lemondta az asszony golfórát, majd elindult, hogy véget vessen az életének. Mint a Zsarú magazin írta, a rendőrök a nyomozás során a nő barátaitól megtudták, Fodor Krisztina hosszú ideje készült arra, hogy elhagyja a férjét. Csak azért halogatta ezt, mert Gyulai Gusztáv abban a hónapban lett ötvenéves. Krisztina komolyan készült a férje jubileumának megünneplésére, csak annak születésnapjuli bulija után akart új életet kezdeni.

Gyulai Gusztáv a gyilkosság után a Balatonhoz indult, hogy ott végezzon magával. Másnap öngyilkosságot kísérelt meg, hasba szúrta magát. Egy asszony talált rá május 6-án kora reggel a vérző férfira. Ő hívta ki a mentőket, akiknek Gyulai Gusztáv azonnal elmondta, hogy megölte a feleségét.

Kulcs híján a járőrök behatoltak az I. kerületi, új építésű társasházi lakásba, ahol síri csend honolt. A profi golfozónő és férje otthonában kupák, érmek, fényképek és sportszerelések árulkodtak a házaspár hobbijáról és legfőbb bevételi forrásáról. A csillogó tisztaságú lakásban semmi nem utalt véres bűntényre. A zsaruk benéztek a hálószobába is, ahol a franciaágyra dobált ruhakupac és akkurátusan elsimított ágytakaró alatt megtalálták a pizzaszamát, halott asszonyt. Azonnal egyértelmű volt, hogy a koponyáját egy súlyos tárggyal szétverték.

A feleségénél tizennégy évvel idősebb férfi a kihallgatásakor elmondta, hogy több tízmillió forintot áldozott a nő karrierjére, majd befuccsolt a korábbi vállalkozása. Addig azonban Krisztina akár télen is mediterrán tájakon készülhetett a versenyekre. Ezeket a költséges tréningeket később maga finanszírozta. Az utóbbi években abból éltek, amit az anyagi alapokon a nő rátermettségével közösen megteremtettek. Gyulai Gusztáv szerkesztette

*„Lefektette a kislányt hanyatt a földre, fölé hajolt,
és több késszúrással végzett vele. Ezután még
téblábolt ott a boltban. Ivott egy kis vizet, gondol-
kodott, hogy mit rontott el. Közben jött valaki,
aki be akart menni az üzletbe...”*

Szijártó István,
a Somogy Megyei Rendőr-
főkapitányság főkapitány-helyettese
a trafikgyilkosságról

A meggyilkolt G. Fruzsina utolsó fotóinak egyike

2015. április 22-én kegyetlenül megölték a kaposvári Fő utca nemzeti dohányboltjában dolgozó huszonegy éves lányt, G. Fruzsínát. A gyilkosság minden részletét rögzítette a bolt belső kamerarendszere. A legedzettebb nyomozókat is mélyen megrázta, amikor egy órával a bűncselekmény után lejátszották a felvételeket. Végignézték, ahogy az elmaszkírozott gyilkos halálra szurkálta a tehetetlen, de az életéért kétségbeesetten küzdeni próbáló fiatal lányt.

A Somogy Megyei Rendőr-főkapitányság rendőrei hihetetlen hajsztát indítottak a tettes után.

A sajtóérdeklődésből, az internetes oldalak hozzászólásaiból hamar kiderült, hogy – csakúgy, mint 2012-ben a tizenkét éves Szita Bence kegyetlen megölése vagy a Bándy Kata-gyilkosság – tömegeket mozgatott meg a fiatal lány halálának híre. Mély részvétet és tehetetlen dühöt váltott ki az emberekből a gyilkosság. Ezzel egy időben egyre több politikai párt nyilatkozott az ügyben, kritizálva a nemzeti dohányboltokra vonatkozó törvényt, mely szerint lefóliázott kirakatok mögött kell a boltokat üzemeltetni azért, hogy az utcáról ne láthassák az árukészletet. Ez pedig komoly veszélybe sodorhatja a jellemzően egy eladóval működő üzletekben dolgozókat. Rengeteg olyan vélemény jelent meg, amely ebben látta az okát, hogy megölték Fruzsínát. A tragédia után Lázár János, a Miniszterelnökséget vezető miniszter azt ígérte, ha kiderül, hogy a gyilkosság és a lesötétített kirakat között összefüggés volt, maga kezdeményezi a törvénymódosítást.

Miközben a rendőrség kevesebb mint egy nap alatt elfogta a gyanúsítottat, a tizenkilenc éves B. Pétert, aki rögtön beismerő vallomást tett, egyre több hír jelent meg az áldozatról. Kiderült, a huszonegy éves Fruzsina korábban főiskolás volt, szülei hiába próbálták, nem tudták lebeszélni arról, hogy a nemzeti dohányboltban helyezkedjen el. Nagyon féltették. A gyilkosság napján az édesanyja bent járt az üzletben, édesapjával pedig háromnegyed órával a gyilkosság előtt is beszélt telefonon. Fruzsina egy véletlen folytán dolgozott aznap, miután műszakot cserélt a kolléganőjével.

B. Péter elfogása után a rendőrség nagyszabású sajtótájékoztatót tartott, elmondták, gyilkosa mindössze huszonnégyezer forintért végzett a fiatal lánnyal. A sántosi fiú – a gyanú szerint – a bevétel átadása után egy késsel azért sebezte halálra Fruzsina, hogy ne tudja értesíteni a rendőrséget. B. Pétert a rendőrök egy nappal a gyilkosság után a városi kórház urológiai osztályán fogták el, ahol azonnal beismerő vallomást tett. A Somogy Megyei Rendőrfőkapitányság a tájékoztatót követő hónapokban nem adott újabb információkat a nagy sajtóvisszhangot kiváltó ügyről. 2015 júliusát írtuk, amikor Szijártó István, a Somogy megyei rendőrfőkapitány bünygyi helyettese az irodájában fogadott.

– Mindenekelőtt azt szeretném tisztázni, hogy B. Péter gyanúsítottja az ügynek, addig, amíg el nem ítéli a bíróság, ő ártatlan – bocsátja előre az ezredes, majd kérésre aprólékosan felidézi, mi történt a kulisszák mögött, a rendőrségen azon a végzetes tavaszi napon. Érződik, újraéli annak a napnak minden mozzanatát.

– 2015. április 22-én érkezik a tevékenységirányítási központba egy bejelentés. Egy kaposvári dohánybolt tulajdonosa telefonál. Elmondja, hogy a kislánynak este hatkor le kellett volna mennie a Fő utcai boltból a férfi másik boltjába a napi bevétellel elszámolni. Mivel nem érkezett meg, a tulaj felment az üzlethez, hogy megnézzze, mi történt. Nem tudott bejutni a boltba, mert zárva volt az ajtó. Nem törte be, hanem visszazsaladt a pótkulcsért a másik üzletbe. Amikor bejutott a boltba, a pult mögött ő találta meg az eladó kislányt erősen kivérzett állapotban. Ő hívta a mentőket és a rendőrséget. A mentős kollégák elsődlegesen annyit mondtak el, hogy láthatóan a felsőtesten és a fején több, vélhetően késtől származó szúrás van. A rendőrség biztosította a helyszínt. Elindult a helyszíni adatgyűjtés, közben megérkezett a rendőrorvos. Ő azonnal mondta, hogy három-négy olyan

B. Péter beismerő vallomást tett, majd megmutatta, hova rejtette a gyilkosságnál használt ruhát, a kést és a bolt kulcsát

szúrását lát az áldozaton, amely önmagában is halálos lett volna. Az időben érkező orvosi segítség sem tudta volna a kislányt megmenteni. Legalább ötven nyomozó kezdett dolgozni az ügyön. Minden ilyen esetre van egy intézkedési tervünk. Helyszínelés, adatgyűjtés, zárás. Az igazoltatáshoz ellenőrző, átengedő pontok felállítása, kamerafelvételek összeszedése. A nemzeti dohányboltokban a jogszabályok megkívánják a belső kamerarendszer üzemeltetését. Ezt lefoglaltuk. Majd nem sokkal később erről a belső kamerarendszerről tulajdonképpen végignéztük azt, ahogy az elkövető megölte a kislányt. Hozzáteszem, hogy az arcát egy pólóval sálszerűen álcázó elkövetőről van szó. Az arcból semmit nem lehetett kivenni. De a mozgását és magát az inkriminált cselekményt végignéztük.

– *Találkoztam hasonló esettel, a csepeli kettős gyilkosságnál, ahol az egyik áldozat hangfelvételt készített a tettesek tudta nélkül. Akkor az derült ki a számonra, hogy ilyen esetben a legedzettebb rendőröknek is rendkívüli lelkierőre van szükségük. Nagyon nehéz a nyomozás ilyen megrázó fordulata után tovább dolgozni.*

– Ez az élethelyzet minden szempontból megviselte a kollégáimat, és megmondom őszintén, engem is. Soha nem volt a pályafutásom alatt hasonló sem. Még egyszer mondom, az elkövető nem volt felismerhető. De ez nem változtatott a tényen, hogy végignézte az ember magát a bűncselekményt, mint egy mozifilmet. Ez tényleg durva volt. Önmagában is megviseli a rendőröket, amikor gyerek, nagyon fiatal vagy épp nagyon idős, védtelen ember az áldozat. Ezt megszokni nem lehet. Ennek az ügynek ez volt a sajátossága, hogy mint egy mozifilmet, végignéztük az emberölés minden mozzanatát. Ez komoly lelki terhet jelentett annak a néhány rendőrnek, akinek a munkájánál fogva feladata volt megnézni a felvételeket.

– *Sokat jelentett a nyomozás szempontjából az is, hogy az utcai kamerák felvételein viszont nem volt eltakarva B. Péter arca?*

– A kamerák segítettek abban, hogy lássuk a mozgását a városban, de olyan szerencséje volt, hogy az arca az utcai kamerák képeiből sem vehető ki. Annyit láttunk, hogy 180-185 centi magas, átlagos testalkatú, barna hajú férfit keresünk, aki kék, az építkezéseken használatos munkásruhában van. Azonnal kértük a sajtón keresztül a lakosság segítségét, és eszméletlen mennyiségű információ érkezett. Közben ment a helyszínelés, a halottszemle, a nyomrögzítés. Több száz bejelentés érkezett, egész Kaposvárt megmozdította a gyilkosság híre. A kamionosok például felajánlották, hogy lezárják a

várost. De sikerült lebeszélni őket erről. Nagyon tehetséges szinkronúszó volt a kislány, akit a fél város ismert. A lényeg az, hogy közzétettük kora reggel a fotókat, és szerencsénkre az utcai kamera felvételét is. Másnap délelőtt tizenegy környéken jött egy érdekes bejelentés. Azt mondta a telefonáló, hogy ő felismeri ezt az embert. De nem az arcáról, hanem a chaplines járásáról. Arról, ahogy kifordított lábfejjel sétál. Ez a kacsázó járás nagyon ráillik egy sántosi fiatalemberre, B. Péterre, akivel régen egy iskolába járt. Ez egy névtelen bejelentés volt, a mai napig nem tudjuk, ki tette, de ez volt az első érdekes nyom. Volt egy külön egység a hívások elemzésére. Két kollégám, Biczó Gábor és a Pataki Karsci ment el Sántosra B. Péter családjához. A szülők elmondták, hogy nincs otthon a kölyök, elment két napja, vélhetően a nagypapájánál van Kaposváron. Azt is elmondták, hogy el akar otthonról költözni, és kurtán-furcsán ment el. Na, ez már gyanús volt nekünk.

– *A szülőknek nem mutatták meg az utcai felvételt, hogy felismerik-e a fiukat?*

– Ilyenkor nem mutatjuk meg a felvételt, csak az a fontos, hogy minél hamarabb megtaláljuk azt, akinek a neve felmerült az ügygel összefüggésben. Miközben a kollégáim keresik Kaposváron a nagypapát, az egyik kollégám talál egy kislányt, aki éppen a Fő utcán fagyizott. Ő egyébként az egyik rendőr húga. Kapásból mondja, hogy én ezt a fiút ismerem, ott lakik tőlünk kétszáz méterre Sántoson. Megismerem a járásáról, meg a fejszerkezetéről is, és bemondja ugyanazt a nevet, mint a névtelen telefonáló. Közben jelentik a kollégáim, hogy a kölyök nincs a nagypapánál se, mert bevonult az urológiára, ahol egy napos műtétre volt előjegyezve. Előző nap délután a nagypapa elmondása szerint nem volt otthon, csak valamikor késő este érkezett haza. Bementek a kollégáim az urológiára, ahol éppen a zárójelentést állították ki a fiúnak. Azonnal őszinte, feltáró vallomást tett.

– *Maga az elfogás milyen körülmények között zajlott le?*

– Az a két civil ruhás rendőr, akiket az előbb említettem, Pataki Károly és a Biczó Gábor a kórházban bekísérték a fiút egy üres kórterembe. Ott három kérdést tettek fel neki. Azonnal megtört. Mondta, hogy igen, ő volt az. Ott őrizetbe vették, megbilincseltek, és behozták a főkapitányságra. Ez nem egy hatalmas nagy taktikai játszma eredménye volt, mert kapásból beismerő vallomást tett, nagyon együttműködő volt.

– *A külvilág számára a gyilkosság alapján nagyon veszélyes, elvetemült embernek tűnhetett, akinél egy egész kommandóscapattal feltételezik az elfogást.*